

முதுப்பு

7

1992 வைகாசி

விலை: ரூபாய் 10.00

அமாஜா - ஆரியர்

ஆசிரியர் : மருதாம்பாள்

புலவர்மணி ஏ. பெரிய தம்பிப் பிள்ளை

வெண்பாவில் புலவர்மணி

- எஸ். ஏ. ஆர். எம். செய்யித் ஹஸன் மௌலானா -

'வெண்பாவில் புலவர்மணி' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களைக் குறிப்பதாகும். 1951ம் ஆண்டு மட்டக்களப்புத் தமிழ்க்கலை மன்றம் ஆ. சபாபதி அவர்கள் மூலம் புலவர்மணிப்பட்டம் வழங்கியது. கருவிலே திருவுடைய அன்னார் இலக்கிய இலக்கணங் கற்றதனால் தமது புலமையைத் தூய்மை செய்து கொண்டார். கவிதாசக்தியை வளர்த்துக் கொண்டார் 'எஸ் லாப் புலவர்க்கும் வெண்பாப்புலி' என்னும் வெண்பாத் தொடர் மூலம் வெண்பாப் பாடுவது சிரமம் என்று கருதப்படுகிறது. காரணம் மற்றப் பாக்களில் அதற்குரிய தளையல்லாத வேறு தளைகளும் வரலாம். ஆனால் வெண்பாவிலோ இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் அல்லாத வேறு தளை எதுவும் வரக்கூடாது. தளைதட்டாமல் வெண்பாப் பாடவேண்டும். புலவர்மணி அவர்கள் வெண்பாவில் கனிச்சீர் சிறுபான்மை வரலாம் என்னும் விதிக்கேற்பவும் பாடியுள்ளார்கள். (பார்க்க புலவர்மணி கவிதைகள் 83 ம் பக்.)

தமிழ் இலக்கிய உலகில் வெண்பாவில் இலக்கியம் படைத்துச் சிறப்புப் பெற்றவர்கள் இருவர். ஒருவர், புகழேந்திப் புலவர். மற்றவர் புலவர்மணி - ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள். இருவரின் ஆக்கத்திற்கும் முதல் நூல் மகாபாரதம். புகழேந்திப் புலவர் வடமொழி மகாபாரதத்தில் வரும் ஆரணியபருவத்தின் 'நளோபாக்கியாளம்' என்பது நளவெண்பாப் பாடுவதற்கும், பாரதப் போர்க்களத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் அமர்க்களத்தில் நடந்த பேச்சு பகவத்கீதை வெண்பா வாகப் பாடுவதற்கும் காரணமாயிற்று.

கதைத்தொடர்ச்சியறாமல் வெண்பாவில் காவியம்பாடுவது மிகவுஞ் சிரமமாகும். புகழேந்திப் புலவர் நேரிசை வெண்பாவில் அத்தகைய காவியம்பாடியதன் காரணமாக 'வெண்

பாவில் புகழேந்தி' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார்.

'வெண்பாவில் புகழேந்தி பரணிக்கோர் ஐயங்கொண்டான் விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவிற் சூயர்கம்பன் கோவை உலா அந்தாதிக்கொட்டக் கூத்தன்'

எனத்தொடரும் பாடல் மூலம் புகழேந்தியாரின் சிறப்புப் பெயரும் வாழ்கின்றது.

'நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி' 'பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாவிரண்டில்' என்னும் கருத்து வேருன்றியிருந்த தமிழகத்தில் வெண்பா முக்கியத்துவம் பெற்ற காரணத்தை ஓளவையார் மூலமாகவே அறிகின்றோம். கல்வி கற்கும் மக்கள் வெண்பாவைக் கற்று அறிவு பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் அன்றைய சமூகத்தில் வாழ்ந்த ஓளவைப் பிராட்டியார்.

'வெண்பா இருகாலில் கல்லாளை வெள்ளோலை கண்பார்க்க கையால் எழுதாளை - பெண்பாவி பெற்றாளே பெற்றாள பிறர் நகைக்கப் பெற்றாளே எற்றோ மற்றெற்றோமற் தெற்று'

என்ற பாட்டில் இரண்டுமுறை ஒரு வெண்பாவைச் சொன்னால் சராசரி அறிவுடைய ஒருவன் அதைப் பாடம் பண்ணிவிடலாம் என்ற கருத்தும் அமைந்திருக்கிறது. இதனையே பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் 'நல்வழி, வாக்குண்டாம், திருக்குறள், எந்த அமைப்பில் பொருத்தமுற அமைக்கப்பட்டனவோ அந்த அமைப்பில் கீதாமாத்திரையை அமைப்பதே பொருத்தம். ஒவ்வொரு மாத்திரையும் ஒவ்வொருவர் இருதயத்திலும் நாவிலும் தவழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

உற்றுழி உதவுங்கோல் உதவக்கூடிய இடத்தில் இருக்கவேண்டும். அதுபோல உற்றுழி உதவும் கீதாமாத்திரை அதற்குரிய யாப்பில் அமைய வேண்டும். இதனைப் பிறப்பிலேயே செய்யுள் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவரான புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்களுடைய மன சில் உணர வைத்தது தெய்வம்' என்று கூறுகிறார்.

பாரதியார் மொழி பெயர்த்த பகவத்கீதையை நேரிசை வெண்பாவிலும் கலிவெண்பாவிலும் பாடியதால் 'வெண்பாவில் பெரிய தம்பி' என்று முதன் முதலில் பட்டஞ் சூட்டியவர் பண்டிதமணி சி.க. அவர்களாகும். இப்போது 'வெண்பாவில் புலவர்மணி' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பிரபல்யம் பெற்றுவிட்டது.

'கீதை கவிசெய்து கீர்த்தி மிகப்பெற்றான்
ஏ பெரியதம்பி எனதன்பன் - ஓதக்கேள்
பாட்டுக்கொரு புலவன்

பாரதியென்றாரொருவர்
பாட்டுக் கிவனென்பன் யான்'

எனப் பாடுகின்றார் பண்டிதமணி சி. க. அவர்கள்.

பகவத்கீதை சொல்லும் சுலோகங்களின் கருத்து உள்ளத்திலே கனிந்து வெண்பாவாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது. கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்ப நாடனைப் போன்று தொகுத்துச் சொல்லிப் பின் விரித்துக் கூறும் திறனை புலவர்மணி அவர்களின் பொருட் சுருக்கம் என்னும் வெண்பாவின் மூலம் பின்னால் கூறப்பட இருக்கும் சுலோகங்களின் சாரத்தைக் கூறுகின்ற சிறப்பு அன்னாரின் புலமையுள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது.

'கடமைதனை விட்டுக் கலங்கிநின்ற பார்த்தன்
திடமடையக் கண்ணபிரான் தேற்றி

- உலுயிர்கள்

இத்தகைய ஞானமிது யோகமிது என்றுபுதை
சித்தப் பொருள் கீதைத் தெளிவு'

என்பது முதலாம் அத்தியாயப் பொருட் சுருக்கப் பாடலாகும். இவ்வாறு அத்தியாயங்கள் தோறும் பாடியுள்ளார்கள்.

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் வழக்கில் உள்ள அசைச் சொல்லை தாம்படைத்த கீதை வெண்பாவில் ஆண்டிருக்கும் அழகு மட்டக்களப்புக்குப் பெருமையீட்டித் தருவதாகும். தெரிந்து கொள், காண்பாய் என்னும் பொருளில் வரும் 'காண்டி' என்னும் முன்னிலை ஏவல் வினைமுற்று என்னும் சொல்லை புலவர்மணி 'காண்டிகா' எனப்பாடி மணவளச் சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து 'கா' என்னும் அசை நிலை வரும் வண்ணஞ்செய்து மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் மணவாசனையை மணம் பெறச்செய்துள்ளார்.

பாரதியார் பகவத்கீதை முப்பதாவது சுலோகம் 'காண்டவம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது. உடம்பில் எரிச்சல் உண்டாகிறது. என்னால் நிற்கமுடியவில்லை. என் மனம் சுழலுகிறது!, என்பதாகும். இதனைப் புலவர்மணி அவர்கள்,

'காண்டவம் கைந்நழுவும் காய்ந்தென்

உடம்பெரியும்
காண்டிகா கால்கள் சுழலுமே - நீண்டிக்கு
நிற்க முடியவில்லை நிலலா தொருநிலையிற்
சுற்றும் மனமுஞ் சுழன்று'

எனப் பாடுவதன் மூலம் வெண்பாவில் புலவர்மணியாகின்றார். 'கா' என்பது அசைச்சொல் என நன்னூல் இலக்கணம் கூறுகின்றது. மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்களிலும் 'கா' என்னும் அசைச்சொல் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு வெண்பாக்கள் தோறும் உள்ள சிறப்புக்களை விரித்துக் கொண்டே போகலாம்.

இந்நூல் பாக்களை முதன்மை வாய்ந்த தான வெண்பாவால் ஆக்கப்பெற்றது. இடையிடையே கலிவெண்பாவும் உண்டு. அஃது இயற்கையாகப் பேசுவது போலெழும் செப்பலோசையுடையது. சங்ககாலப் புலவர்கள் மிகுதியாகக் கையாண்ட நீர்மையது. திப்பநுட்டம் மிக்கது. தம் நுண்மானுழை புல நலனால் வெண்பாவில் யாத் தவினர். 'சாத்திரக் கருத்துக்கள் செய்யுள் வடிவம் பெறும்போது தெளிவு பிரதான அப்சம். அது அநாபாசபாசவே சொற்கள் எழுந்து குதிகொண்டு

நடக்கின்ற செந்நாப்படைத்த செம்புலச் செல்வர்களுக்கே அமைவது. இதனைப் புலவர்மணியின் வெண்பாக்களில் நன்கு காணலாம்' என்பர் அன்னாரின் வித்தையிற் தோழர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

புலவர்மணி அவர்களின் வெண்பாப் புலமைக்குக் காரணம் கவிதையைப் பற்றி அன்னார் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிரமாணங்களாகும். 'வெள்ளம்போல் பாய்ந்து சென்றாலும் செய்யுள் வரம்புக்கு உட்பட்டே செல்கிறது. அது 'மாத்திரை முதலா அடி நிலை காறும்' குறித்த நோக்கம் அமையப்படுவதாதலின் வரம்பு கடவாத ஒழுக்கம் அதற்குரியதாயிற்று. வரம்புக்குட்பட்ட நடையினால் அது வளம் பெற்று வாழ்கிறது.

'மக்கள் நடைக்கு வரம்புண்டதுபோல் மக்கள் கவிக்கும் வரம்புண்டு - மக்கள் வரம்பு கடந்தால் மதியார் கவியும் வரம்பு கடந்தால் வழு'

புலவர்மணி அவர்கள் செய்யுள்பற்றிக் கொண்டுள்ள இத்தகைய கருத்துக்களே அன்னாரின் கவிதா சக்தியும் கவித்துவப் புலமையும் இமாலயமாகக் காரணமாகும்.

'செய்யுள் அமைப்பு உடலமைப்புப் போன்றது. அதன் கண்ணுறுப்பமைதி உள்ளது. இந்த உறுப்பமைதி ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டது. இதனால் உடம்பு நன்றாகச் செய்யப்பட்டது. உறுப்பமைந்த உடல் உடலுக்கேற்ற உயிர். உயிரோடு கூடிய உடம்புக்கேற்ற அழகு. இதற்கேற்ற குணம், குணத்திற்கேற்ற நடை இவைகளால் உடல் கவர்ச்சியும் பயனும் தருகிறது. இதுபோலவே உறுப்பமைந்த செய்யுள். செய்யுளாகிய உடம்புக்கு உயிர்போன்ற பொருள். பொருளைக் கவரும் அணியென்பன நல்லியற் கவிஞர் நாவில் வந்தமைவதால் இனிய செய்யுள் பிறக்கின்றது' என்பர் புலவர்மணி அவர்கள். வெண்பாக்களின் மூலம் மக்களின் நெஞ்சக்கழனியை உழுது, பண்படுத்தி நந்தியிராம் வித்துக்களை விதைத்து நல்வாழ்வாம் பயிரைக்கண்டு மகிழ்கின்ற புலமையின் குறிக்கோளை ஏ. பெரிய தம்பிப்பிள்ளையிடம் காண்கின்றோம்.

'கண்ணபரமாத்மாவுக்கு அர்ஜுனன் எப்படியோ அப்படித்தான் சுவாமி விபுலானந்தருக்கு புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை' என்பர் எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள். காரணம் நண்பராக உறவினராக மட்டுமல்லாமல் குருவாகவும் விளங்கினார்கள். வெண்பாவில் புலவர்மணியாக முதன் முதல் மதிப்புக் கொடுத்தவரும் சுவாமி விபுலானந்தர் என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில் 1944 ம் ஆண்டு கிதை வெண்பா வீரகேசரியில் வெளிவந்து வாசகர்கள் எல்லோரினதும் வரலாயநபர் பெற்ற போது வெண்பாப் புலவர் அவர்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் வண்ணம் விபுலானந்த அடிகள் புலவர்மணி அவர்களை அழைத்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் வைத்து வெண்பாக்களை விரித்துரைக்கச் செய்து பெருமை பெற்றார். 'அடிகள் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்' என்று அடிகளாரைப் பணிகின்றார் புலவர்மணி.

அதன்பின் 1951ம் ஆண்டு வண்ணவைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் திரு ச. நடேசபிள்ளை தலைமையில் பகவத்கீதை வெண்பா அரங்கேற்றப்பட்டது. அரங்கேற்று விழாவில் பண்டிதர் வ. மு. இரத்தினசுவர ஐயர் அவர்கள்,

'செஞ்சொல்லும் செம்பொருளும் சேர்ந்து மிளிர்வடைய மிஞ்சுமிசை வீறு கொள வெண்பாவால் - தஞ்சமென நற்பகவத்கீதை நவீன்றிட்டான் ஆரமீர்தாய்ச் சொற் பெரியதம்பியெனச் சொல்'

என்னும் நேரிசை வெண்பாவினால் முதற்புகழாரஞ் சூட்டினார்கள்.

வெண்பாவில் காவியம் பாடுவது சிரமம் என்பதை விட மிகச்சிரமம் சாஸ்திரக் கருத்துக்களை வெண்பாவாகப் பாடுவதாகும். ஏனெனில், பகவத்கீதை பிரஸ்தானத்திரயம் என்று கூறப்படுவவைவற்றுள் ஒன்றாகும். பிரம்ம சூததிரம், உபநிஷதம், பகவத்கீதை இம் மூன்றையும் பிரஸ்தானத்திரயம் என்பர். மேற் கூறிய சாஸ்திரக் கருத்துகளுக்கு மாறுபடாமல் வெண்பாப் பாடுவதென்றால் கண்ணபிரான் வாக்குக் கூறும் 'ஆயிரம் கவிஞர்களுள் ஒருவனே

உண்மையிற் புலவனாகின்றான். பல்லாயிரம் யோகியருள் ஒருவனே ஞானியாகின்றான் என்னும் கருத்துக்கு இலக்கணமாயமைந்த, வெண்பாவில் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை அவர்களாலேயே முடியும் என்று கூறினால் உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

தனிப்பாக்கள் மூலமாகவும் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளையவர்கள் வெண்பாவில் புலவர் மணியாகத் திகழ்கின்றார்கள். ஆழம், அமைதி, அடக்கம் நிறைந்த அன்னாரின் வெண்பாக்கள் அழகும் இனிமையும், தெளிவும் செம்மையும் நிறைந்து காணப்படுவன. அட்டாளைச் சேனைக் கடற்கரையில் அந்தி மாலை வேளையில் சிவப்பு நிறச் சாரியணிந்த பெண், எருமைக் கூட்டம், காடும் கடலும் எல்லாம் செவ்வானத்தின் ஒளியால் சிவப்பு நிறத்தால் காட்சியளித்தன என்று சொல்ல உடனே நல்லை யாவையும் முத்தையாவையும் இணைத்த கவியோவியம் பின்வரும் வெண்பாவாகப் பிறந்தது.

'நிலக் கடல்கிவப்ப நீண்ட மேல்வான் சிவப்பப் பாலுற்ற கார் வண்ணன்
பால் வண்ணன்-மேல் சிவப்பக் கான்சிவப்ப மேதிக் கணஞ் சிவப்ப வீசிறுநே
தேன் மொழியாள் சேலைச் சிவப்பு'

என்னுங் கவிதை புகழேந்தியாரின் 'நீள் நிறத்தாற் சோலை நிறம் பெயர, நீடியதன் தாள் நிறத்தால் பொய்கைத் தலஞ் சிவப்ப' என்னும் காட்சித் திறன் மிகுந்த வெண்பாவை நினைவுபடுத்துகிறது.

அறுபது அடிகளைக் கொண்ட கவிவெண்பாவில் அறுபது வயதெய்திய கி.வா.ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு 30-08-1966ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு நகர மண்டபத்தில் வைத்து புலவர் மணி அவர்கள் மணிவிழா வாழ்த்து மடல் பாடிய காட்சியும், அன்னார் அதனை வழங்கிய மாட்சியும் மாநாட்டிற்குச் சிகரம் வைத்தாற் போன்றிருந்தது. அன்னாரின் தனிப்பாடல்களால் கிரீடம் போன்று விளங்கி உவமை நயங்களும் கவித்துவமும் மிகுந்த அப்பாடலின் சுற்று வெண்பாவில்

'சதாபிஷேகக் கண்ட சான்றோனெனநீம்
சதா மங்கலந்தழைத்து வாழ்க-சதா நிதமூ
மல்லல் வளஞ்சுரக்கும் மட்டுநன்னாட்டு வயல்
நெல்லினும் பல்லாண்டு நிறைந்து'

என்று வாழ்த்துகின்ற அழகு எல்லோரையும் கவர்ந்தது. கலைமகள் ஆசிரியர் அவர்களும் தமிழகத்தில் இத்தகைய வெண்பா வாழ்த்து தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என அன்னார் கூறியதன் மூலமும் வெண்பாவில் புலவர்மணியாகின்றார்-ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள்'

நெல்லின் மேல் வைத்துப் பொருள் கொள்ளக் கூடியதாகவும் அஸ்ஸ துரையின் மேல் வைத்துப் பொருள் கொள்ளக் கூடியதாகவும் சிலேடையாக அமைத்து 'நெல்லும் அஸ்ஸ துரைக்கு நேர்' என முடியும் வெண்பா புலியினுக் கணியாய் எனத் தொடங்கும் கம்பநாடனின் சிலேடை விருத்தப்பாவை நம் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றது.

எழுத்து சொல் இலக்கணம் வெண்பாவில் பாடிய நேமிநாத ஆசிரியரைப் போன்று புலவர்மணி அவர்கள் இளங் கவிஞர்களுக்கு மாத்திரை ஓசை முதலான யாப்பிலக்கண விளக்கத்தை பின்வரும் வெண்பாவில் பாடியுள்ளார்.

'மாத்திரையில் நின்றும் வளருமிகை
யங்விசையால்
நாத்திருந்தும் செய்யுள் நடக்குமே சாற்றின்
ஒரு மாத்திரை தப்பின் ஓசை கெடும் ஈட்டும்
உருமாற்றம் பெற்றொழியும்'

இந்நாட்டு முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் இதயத்தின் ஈரிதழ் போல் ஒருதாய் யக்கள் போல் வாழ்கின்றார்கள் என்னும் வெண்பா புலவரின் இன-ஐக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் பொன்னுரைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து

'அகில உலகிற்கும் ஆன்மிக வாழ்வும்
இகவாழ்வும் நல்கும் இனிய - புகலாகும்
நம்பிநபி நாயகனார் நன்மொழிகளும்
மொழிகள்
நம்பினார் சேர்வார் நலம்'

எனப் பாடுகின்றார். புலவர்மணி கவிதைகள் மூலம் அன்னாரின் சம காலத்திலும் பின்னரும் தனிப்பாடல் களை வெண்பாவில் இவரைப்போன்று தமிழுலகில் எவரும் பாடவில்லை என்பதனாலும் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் வெண்பாவில் புலவர்மணியாகின்றார்.

குருக்கள்மடத்தில் சுரந்த பாட்டாறு தமிழ் இலக்கியப் பாத்தியில் பாய்ந்த காலம் தமிழர்க்குப் பொற்காலம். ஏனெனில், வெண்பா யாப்பினுள் அட்டிய நீர்ப்பாசனத்தால் பூவனத்தில் ஒரு பொன் வசந்தம் பகவத்கீதை வெண்பா.

காய்ச்சீர்களால் நடக்கும் வெண்பாக்களின் கம்பீரம் யாப்பு நட்டு வாங்கத்திற்குத்தவறாமல் சந்தச் சலங்கையின் ஓசை போன்று அடிகள் தோறும் ஒலிக்கும் செப்பலோசை இழுத்த இழு பிறகு எதகை மோனைகளை ஏவல் கேட்கச் செய்யும் எஜமானத்தன்மை. ஆராய்ந்து தேர்ந்த வார்த்தைமணிகளின் அலங்கார அணிவகுப்பு, கனிந்த மொழிப் புலமையால் கனியும் நயரசம், பகவத்கீதையின் இதயம் பொங்கியெழும் அன்புணர்வுவரை அழகுக் கோலங்கள். இவையெல்லாம் ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்

களுக்கு தமிழ்ப் புலவர்கள் மத்தியில் வெண்பாவில் புலவர்மணியாகத் 'தங்க' ஆசனம் தந்து விடுகின்றன.

Code Words

யார் கண்ணிலும் படவில்லை
குறுக்குக் கோழி ஒன்று
கதிரையில் படுக்கிறது,
குசன் கதிரையில். அவன்
ஒரு நாளிலாவது தொட்டதும் இல்லை
கொடுத்து வைத்த குறுக்கு.
கழுதை முட்டை
ஆட்டு முட்டை
ஆனை முட்டை எல்லாம்
குஞ்சுகளாகி வீதிகளில் கீச்... கீச்...
உஷ் - !
'எங்கள் ஆயா குறுக்கு'
அவன் குழம்பிப் போனான்
"இடிச்செனென்டா
முக்கு வெத்திலாக்குச் சப்பும்."
மிரள மிரள விழித்தான்.
தலையில் காசம் அடித்தது
நெற்றியில் வழிந்து கொண்டிருந்தது
தொட்டு நக்கியவாறு
நடந்தான்
வழியில் அதே கதிரை
குறுக்கும் அப்படியே படுத்தது.

-மு. மு. மு. பாசில்

சினிமா பற்றி லா. ச. ரா.

செய்களின் குரலுக்கும் (தேவதாஸ்) சந்திரமோகனின் கம்பீரத்துக்கும் (புகார்) விழிகளுக்கும் இனி எங்கே போவது? என் கருத்தில் சினிமாவின் பொற்காலம் போய் விட்டது. தமிழில் என்னை இலக்கிய ரீதியில், அவர்கள் நடிப்பால் கவர்ந்தவர்கள் சுஹாசினி, ரேவதி, மனோரமா, கமலஹாசன், சத்யராஜ் போன்றவர்கள். சுஹாசினியிடம் அந்தக் கண்களின் சிரிப்புக்கு பின்னால் சோக மேகங்கள் திட்டிக்கின்றன. அவளிடம் கார்போவின் அம்சங்கள் இருக்கின்றன என்பது எனது துணிவு. கமலஹாசனின் கண்கள் தனிக் கடல்கள். ஆனால் அவை மூலம் அவர் நடிக்கவில்லை. உடல் பூராவே நடிக்கிறார். தவிர அவரது குரல் தனி விஷேசம் பலித்தது. அதன் கார்வைகளில் நுட்பமான உணர்ச்சிகளை அவரால் கொண்டு வர முடிகிறது. சாப்ளினை ஆங்காங்கே காப்பியடிக்கிறாரோ என்று எனக்குச் சந்தேகம். ஆனால் சாப்ளினை யார் காப்பியடிக்கவில்லை? சத்யராஜ், வேதம் புதிது, கடலோரக் கவிதைகள் - இவைகளில் அந்தப் பாத்திரமாகவே மாறி விடுகிறார். தவிர, இவரிடம் ஒரு பீதியைத் தரும் அழுத்தம் குரலிலும், பாவனையிலும் காண்கிறேன். ரேவதி பற்றி நான் என்ன சொல்வேன்? அவளே ஒரு கவிதை. மனோரமா - ஆயிரம் முகங்கள் படைத்தவர்.

கோடைக் குளிர் நிலவே
நீ
தரித்து நின்ற இடங்களையெல்லாம்
தரிசித்துச் செல்கிறேன்
விட்டுச் சென்ற பொருட்களையெல்லாம்
தொட்டு முத்தமிட்டுக் கொள்கிறேன்.

ரசமான பிரிய வாசகி,
உன் இளவிரல்கள் அடிக்கோடிட்ட
கவிதைகளைப் படிப்பதில்லை
அக் கோடுகளே
என் விழி வீட்டில்
கனிவான கவிதைகளாக
சிம்மாசனமிட்டுக் கொள்கின்றன.

'மேகவராளியை'
சுத்த சுருதியோடு ஆலாபிக்கிறேன்
ஒரு சிறு துளியாவது கிடைக்குமென்று
புன்னாகவராளியை'
பொழுதெல்லாம் பாடுகிறேன்
உன் சின்ன ஒயிலாட்டம் நடக்குமென்று.

தேரோட்டம் பார்ப்பதற்கு (ச்)
சந்திக்கு ஒடி வந்து
சைக்கிள் மணி ஒலியில்
தடுக்கி நின்று சிறுவனைப் போல்
உன்னில் நான் தடுமாறி நிற்கிறேன்.

மிருதுவான மலரே
நீ நடந்து செல்லும் சாலைகளையெல்லாம்
சோதனை செய்கிறேன்
உனது மகரந்தப் பொடிகளில்
ஒன்றாவது கிடைக்குமென்று

காகித ஓடமாக இல்லாவிட்டாலும்
கணப்பொழுதில் பிறப்பெடுத்து
மறுபொழுதே இறப்பெடுக்கும்
ஒரு நீர்க் குழியாக வேணும்
உன் அன்பு நீரோடையில்
நான் கருத்தரித்தாக வேண்டும்.

எனது பெயர்
உனது இதயத்தில் இல்லாவிட்டாலும்
உனது பெயருக்கு
முதலெழுத்தாய் இருக்கையிட்டுக் கொண்டதில்
சற்று ஆறுதலடைகிறேன்.

உன்
காந்தக் கண்கள் சுழலும் போதெல்லாம்
என் கவிதை ஊசிகள்
படும் பாடுகளையும்
பாடும் பாட்டுக்களையும்
யாரிடம் சொல்லி அழுவேன்.

மூன்றெழுத்தாலான
உந்தன் மெல்லிதைத்துப் பெயரையே
என் மூச்சு
ஆரோகணத்திலும் அவரோகணத்திலும்
அசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பூக்காட்டில் நீ ஒரு
புதினமான பூவாகவே தென்படுகிறாய்
உன் மலர்கையாவது
என் திசை நோக்கக் கூடாதா.

கோடிப்பருவத்தின் வஸந்தராகமே
'இல்லை' என்றாவது
ஒரு மில்லி மீட்டர் துண்டிலேனும்
எழுதிக் கொடு
என் கவிதா மண்டலத்தில் ஓட்டிக்கொள்ள.

அவள் பிள்ளைகளை அணைத்துக் கொண்டு நடந்தாள். நான் உள்ளே போய் அசோக்கை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு கதிரையில் அமர்ந்த போதுதான் அவள் சொன்னதெல்லாம் ஒரு புதுப் பலத்துடன் என்னைத் தாக்குவது தெரிந்தது. கடைசியில் அவளுடைய வாழ்க்கைக்கு என்னையுமல்லவா பொறுப்பாளியாக்கி விட்டுப் போகிறாள்! இதை எப்படி நம்புவது? அந்த ஓட்டோ கிராஃபில் உள்ளதை எண்ணும் போது உடல் புல்லரிக்கிறது. மனம் வெட்கவும் செய்கிறது. ஆனால் அந்த ஓட்டோ கிராஃப் ஒரு காரணம் என்பதை எப்படி நம்புவது? அவளைத் தொட்ட எல்லாச் சம்பவங்களையும் மனம் தொட்டுத் தொட்டு துழாவினது.

எல்லாச் சம்பவங்களும் தூர்ந்து, மறந்து, சுவடற்றுப் போன நாட்களில் ஒரு நாள் பின்னேரம், பஸ் நிலையத்தின் நெரிசல் கரைதட்டும் மெயின் வீதியில் அவளைக் கண்டேன். நிமாலினிதானே என நிச்சயிக்க முன்பே, இடையில் குறுக்கிட்ட தலைகளுக்கும் இடையால், என்னை எட்டிப் பார்த்து 'தாஸ்ஸீயஸ்' என்றாள். சடுதியாய் பிரேக் பிடித்த சைக்கிள் சரிந்து விழப் பார்க்க, நான் எப்படியோ சரிக்கட்டி, சைக்கிளையும் என்னையும் விழாமல் சமாளித்த கோணங்கித் தனத்தைக் கண்டு அவளுக்கு சிரிப்பு வராமல் இருந்தது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தாலும், அவளுடைய தோற்றமும் கோலமும் என்னைத் திகைக்க வைத்தன. எப்படியோ இருந்தவள் இப்படியாகி விட்டாளே! ஒரு கசங்கிய பழைய ஜோஜற் சேலை. அதிலும் ஆங்காங்கே சில கயறூக் கோலங்கள், அழுக்கு பட்டதுமாதிரி. அவளுடைய அகன்ற நெற்றியின் மேல் கலைந்து போயிருந்த முன்மயிர்கள் ஒரு பரட்டைக் கோலத்தைக் கொடுத்தது. அந்தக் கண்கள் மட்டும் தான்

என்றும் குன்ற முடியாத அவளுடைய இளமையை அல்லது அவள் நிமாலினிதான் என்பதைக் காட்டியது.

அன்று, அவளுடன் நின்று, ஏன் ஆற அமரப் பேசிவிட்டு வரவில்லை என மனம் அடுத்து வந்த அரசடிச் சந்திக்கிடையில் என் சங்கோஜத்தைக் கண்டித்தாலும், அந்த நாட்களில் அது எனக்கு இயல்பே. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நான் அவளைக் கண்டிருந்தாலும், உண்மையில் அதுதான் அவளுடனான என்னுடைய முதல் சந்திப்பு. எந்த வகையிலும் அவள் என்னை அடையாளம் காண்பாள் என்றோ, என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுவாள் என்றோ, என்னுடன் பேசுவாள் என்றோ நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அந்தக் கோயில் வெளி ஆல மரச் சம்பவம், எனக்கும் அந்த மரங்களுக்கும், அந்த மணலுக்கும் சுடுவெயிலுக்கும் தெரிந்ததென்றும், அது காற்றில் அள்ளப்பட்டதோ, யாருடைய காலின் கீழ் புதை யுண்டதோ என்றும் நினைத்து இத்தனை ஆண்டில் அதன் நினைவையும் இழந்திருந்த காலம் அது.

“தாஸ்ஸீயஸ், எப்படி சுகமாக இருக்கிறீங்களா.”

“ஓம்” அவளுடைய கசங்கிய சேலையும் கலைந்த கேசமும் என் மனதை உறுத்தியது அந்த ஓம்-க்குள் ஒளிந்திருக்கும்.

“ஓ! பெரிய ஆளா’ ருக்கிறிங்க, பெரிய மீசையெல்லாம் வைச்சு-கலியாணம் எல்லாம் ஆயித்தாமே! நான் கேள்விப் பட்டன். ரத்ன மணி ரீச்சரின் மகளாம் மெய்தானா? என்ன அவட பேர்?”

“ஸூவர்ணி”

“ஓ, யெஸ். ஸூவர்ணி. இப்பத்தான் ரூபகம் வருது. நான் படிக்கக்குள்ள, அவ சின்னப் பிள்ள. நல்ல பிள்ள அவ..... எங்களுக்கு ஒரு வீடு வேணும் ராசா. உங்கட வீட்டுப் பக்கம் தான் வந்திருக்க வேணும் என்று விருப்பம்...”

அவள் மேலும் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு நின்றாள். ஆனால் அவள் என்னை ‘ராசா’ என்று சொன்ன இடத்தில் மனம் சிக்கிக் கொண்டது. இவள் ஏன் என்னை தன்னிலும் இளையவனாகப் பாவித்துக் கொண்டாள்? அவளைச் சுற்றிவர சின்னனும் பெரியதுமாக யார் யாரோ நின்றார்கள். அவளுடைய குழந்தைகளோ, சொந்தக்காரரோ? புருஷனைப் போல் யாரும் இல்லை.

“வீடு கிடைத்தால் பார்க்கிறேன்.....”

“ஓம், தம்பி, ப்ளீஸ்.....”

மீண்டும் அவள் சொன்னது தலையில் அடித்துக் கொண்டது. சனத்திரளுக்குள் சுளித்துக் கொண்டு சைக்கிளை முடுக்கினேன். அரைவாசி பழைய ‘வீரபுருஷத்துவம்’. அரைவாசி அவளுடைய நிலையைப் பற்றிய கலக்கம். கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மைதான் போலிருக்கிறது. எப்படி இருந்தவள் எப்படிப் போய் விட்டாள்? என்னைக் கூட அவள் அணைய நினைக்கலாம். ராசா என்றாளே, தம்பி என்றாளே? வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நெடுந்தூரம் சென்று விட்டாள் என்பதினாலா? அதனால் என்னை விட தனக்கு ஒரு முதிர்ச்சியை அனுமானித்துக் கொண்டாளா? அவளுக்கும் எனக்கும் அப்படி என்ன வயது வேறுபாடு?

நிசங்களுக்கு இவள் அக்காவா தங்கையா? தங்கைதான் நிச்சயமாக. டபிள் ப்ரமோஷன் அடித்ததில் நிசங்களை எட்டாம் வகுப்பில் பிடித்ததாக ஊகம். அல்லது ஒன்பதாம் வகுப்பில் ஓபெயில் வாங்கிக் கிடந்திருப்பான். எப்படிப் பார்த்தாலும், ஆகக்கூடினா, நிமானினி என்னுடைய அதே வயது உள்ளவலாகலாம். அந்த ஆலைமரச் சங்கதியை வைத்துப் பார்த்தால் அவள் எனக்கு இரண்டு மூன்று நயதாவது குறைந்தவளாக இருக்க வேணும். பஸ் நிலையத்தில், மற்றவர்க்கு முன்னிலையில்

சந்தேகத்துக்கு அப்பால் உள்ளதாக காட்ட அவள் அப்படி சொல்லி இருக்கலாம். அல்லது அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு ஒரு சகோதரனின் ஆறுதல்தான் தேவைப்பட்டதோ என்னவோ?

(3)

அடுத்த முறை நான் அவளைக் கண்டது ஒரு இருட்டில்தான். அப்போது எனக்கு மூன்றாவது பையன் கூடப் பிறந்திருப்பான். கிளப் மெம்பரான ஒரு குடிகாரப் பாடகனுக்கு பிரியாவிடைப் பாட்டி. கோழிக் கறியை எடுத்து வருவதற்கு அசோக்குடன் ஸ்கூட்டரில் போனேன். பொழுது பட்டு ஏழு மணிக்கு மேலாகி விட்ட இருட்டில் வழி ஒன்றும் எனக்கு தெளிவாக இல்லை. எத்தனையோ வளைவுகளைக் கடந்து, இடுக்கு மூழ்க்கைகளில் கூட்டிச் சென்று ஒரு செத்தைக் குடில் வீட்டின் முன் நின்றான். இந்த இடுக்கு முடுக்கான இடத்தில் நிமாலினியை கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறானே இவன் என்று ஒரு சலிப்பும் உண்டாயிற்று அந்தப்படலையினூடு நுழையும் போது நெஞ்சை விராண்டும் ஒரு பரபரப்பு உணர்வு ஏற்பட்டதும் உண்மைதான் நிமாலினியை இந்த நிலையில் சந்திக்கப் போகிறோமே என்று. எனினும் அவள் (முன்பொரு முறை) பஸ் நிலையத்தில் கலகலப்பாக பேசியது போல் இப்போதும் கலகலப்பாக பேசுவாள் என்றும், என்னைக் கண்டு ஆச்சரியமும் பரபரப்பும் அடைவாள் என்றும் எனக்கிருந்த எதிர்பார்ப்பு ஓரளவு ஏமாற்றமாகவும் போயிற்று. அசோக் உள்ளே போய் குசுகுசுத்த சிறிது நேரத்தில் மங்கிய கை லாம்புடன் ஒரு பெண்ணுருவம் குனிந்து அடுத்திருந்த ஒத்தாப்புக்குள் போவது மங்கலாகத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அசோக் வந்து போவோம் என்றான். அவன் கையில் ஒரு பார்சல் இருப்பது மங்கலாகத் தெரிந்தது.

ஸ்கூட்டருக்குப் பக்கத்தில் வந்ததும் பெல்லக் கேட்டேன்.

“இங்க நீ இவளைக் கொண்டு வைத்திருக்கிறதைப் பத்தி உன்ர அவ பிரச்சினை எடுக்கல்லியா?”

“ஆரம்பத்தில பிரச்சினைதான். ஆனா, என்ர மகள் சொல்லிப் போட்டா. டடியை கரைச்சல் படுத்தாதிங்க என்று. அவள் வயது வந்தவள்தானே. அவளுக்கு நிலைமைகள் புரியும்.”

(4)

அடுத்த முறை நிமாலினியை எப்போது, எங்கே கண்டேனோ? இடையில் எப்படியும் ஓர் ஐந்தாறு வருஷங்கள் போயிருக்கும். நான் இரண்டு பாடசாலைகள் மாறிவிட்டேன். என்னுடைய மூத்த பையன் யுனிவேசிறிற்றுக்குப் போயிற்றான். ஊரடங்கு நேரங்கள் வந்த காலம். அசோக்கின் தொழில் விடயமாக அலைந்து விட்டு வந்து, அவனும் நானும் அந்த கோயில் ஆல மரத்தின் கீழேதான் இருந்தோம்.

அந்த ஆல மரத்தின் நேரே, தெருவுக்கு அந்தப் பக்கமாகத்தான் அசோக்கும் நிமாலினியும் புதிதாக வாடகைக்கு குடிவந்த தகர மடித்த வீடு இருந்தது. நிமாலினியின் முந்திய இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளுடன், அசோக்குக்குப் பிறந்த இரண்டு மூன்று சின்னப் பிள்ளைகளும் இருந்தன. நிமாலினியின் மூத்த பெண்கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு போனது பற்றி எல்லாம் ஸ்வர்ணி கேள்விப்பட்டு என்னிடம் சொல்லி இருந்த சேதிகள்தான்.

அசோக் ஒரு கை குத்தி சாய்ந்து கெழிந்து படுத்திருந்தான். நான் அவன் எதிரேயமர்ந்து ஆலம் சுள்ளியால் மணலில் சும்மா கோலங்கள் கீறிக் கொண்டே அவன் சொல்வதற்கு ‘ம்’ போட்டபடியிருந்தேன். இடையிடையே என் ஆவலைத் தூண்டிய ஒரு கேள்வி.

“அசோக், ஒரு விஷயம் கேட்க வேணுமெண்டு கனகாலமா நினைச்சனான் - ப்பீஸீஸ் டோஸ்ற மிஸ் அண்ட ஸ்ற்றான் மீ-சும்மா அறிய வேணும் எண்ட ஒரு நினைப்புத்தான் - நான் இப்படிக்கேட்டெண்டு நிமாலினியிட்டயும் சொல்லிரக்கூடாது. என்ன? ம்?...”

“ஆப்பிடி என்ன?”

“ஒண்டுமில்ல... உங்க ஹோட்டல் முதலாளியிர மகன் விவியன் இருக்கானே, அவனுக்கும் நிமாலினிக்கும் இருந்த லவ் பற்றிக்கூட நான்களிலும் பகல்ல, காலமயள்ள

கேள்விப் பட்டிருப்பீங்க... அது எப்படி முறிஞ்சு போனதென்று அறிஞ்சிங்களா?... ஊரில ஒரு மாதிரி அந்த நாளையில கதைச்சாங்க...”

“ஓ, அதுதானா பெரிய விஷயம்! அதுதான் உலகம் அறிந்த பரகசியமாச்சே. நிமாலினி அந்த நாளையில ஸ்கூள் க்கோயின் கேள். ஒரு பதினாறு பதினேழு வயதுதான் இருக்கும். அப்பவே நல்ல வளர்த்தியவள்...”

“அந்த நாளிலேயே நிமாலினியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“அந்த ஹோட்டலுக்குப் போகத் தொடங்கி விவியனோட சிநேகமானதுதானே என்ர படிப்புக்கும் வந்த நாசம். விவியனை சைக்கிள்ல ஏத்திக்கு அந்த நாள்ல நான் தானே இங்க நிமாலினியிர வீட்டுக்கு ஆளைக் கொண்டு வாறது...”

“என்ன, அந்த நாளிலேயே, இந்த ஹோட்டுக்கெல்லாம் வந்து போனீங்களா? அந்த நாளையில என்னைக் கண்டிருக்கீங்களா? நிமாலினியிர கடப்புக்கு எதிர்க் கடப்புத்தானே எங்கடது?”

“அவ்வளவு ஞாபகமில்ல. இதைக் கேளுங்க. சரியா ஒவ்வொரு நாளும் சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு அவனை ஏத்திக்கொண்டு நிமாலினியிர வீட்ல விட்டுத்து திரும்பவும் போய் ஹோட்டல்ல நிண்டுத்து திரும்பவும் இரவு ஒன்பது மணிக்கு சைக்கிள்ல வந்து அவனை ஏற்றிற்றுப் போவேன்...”

“ஏன், விவியனுக்கு சைக்கிள் ஓடத் தெரியாதா?”

“அவ்வளவு பணத்திமிர் தாஸீ. தன்னை சைக்கிள்ல அதுவும் இந்த விஷயத்துக்கு ஏத்திப் போறத்துக்கும் ஏத்தி வாறத்துக்கும் என்னைப் போல ஒரு கோளயா இருக்கிறது ஒரு பெருமை மாதிரி. எனக்கும் இவனை ஏத்திக் கொண்டு போறது ஒரு இன்றெஸ்தான் அந்த நாளையில... ஆனா, விஷயத்தக் கேளுங்க. ஒரு ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, இவன்

எல்லாம் நிமாலினியர் வீட்டுக்கு கொண்டு விடச் சொல்லி, சரியா பதினொண்ணரை மணிக்கு வந்து திரும்பவும் ஏத்திப் போகச் சொல்லுவான். நிமாலினி ஸ்கூலுக்குப் போகாம நிற்கிறாளாக்கும் என்று நான் முந்தி நினைச்சன். ஆனா, இவன் பகலல போன நாள்லயெல்லாம் நிமாலினி ஸ்கூலுக்குப் போனவள் என்றதை பிறகுதான் அறிஞ்நன். 'விவியன், இந்த நசலை விட்டிரு, இது நீ நிமாலினிக்குச் செய்யற பெரிய மாபெரும் துரோகம்' என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தன்! அந்த நாய்ப் பயல் சேக்கல். ஒரு நாள் நிமாலினியே அவளர தாயோட இவன் இருந்ததைக் கண்டுத்தான்...'

அசோக் நிறுத்தினான். அவனுடைய முகம் ஒருநாளாயில்லாத விதமாக கடுகடுப்புற்றது. சலிப்படைந்தவன் போல் தெருவுக்கப்பால் உள்ள தன் தெருக்கதவுப் பக்கமாக பார்த்து விட்டு ஆலமரத்தின் அடியின் ஓரமாய் கழுத்தை நீட்டித் துப்பினான். இடைக்கிடை பலரும் சொல்லக் கேட்ட கதையாயினும் இன்னும் என்னுள் அது கிளப்பிய புகைச்சலில் தொண்டை அனுங்கியது.

“பிறகு?”

“பிறகு நிமாலினி அவனை அறவே வெறுத்து மறுத்திற்றாள். அதோட ஸ்கூலுக்குப் போகாமல் விட்டவள், விட்டவள்தான். அதுக்குப் பிறகுதான் தலைமயிரும் உதிர்ந்து கொட்டைவால் ஆனவள். அல்லாட்டி அவளர கூந்தல் என்னப்பா! சூ! மயில் தோகையை விரிச்ச விட்டமாதிரி. என்ன ஸ்மார்ட்டான கேள் அவள்!...”

“ஓமோம், எங்கட எதிர் வீடுதானே. அந்த நாளையில மத்தியானம் ஸ்கூலுக்குப் போகக்குள்ள, நான் கெதியாச் சாப்பிட்டுத்து வந்து - மற்றப் பொடியனுக்காக - இந்த ஆலமரத்தில ஏறித்து இருக்கிற. அப்பதான் நிமாலினி கொள்வென்ற கலைஞ்ச வருவாள். எப்பவும் சாமுஸ்தான் போடுவாள். நல்ல நீளப் பாவாடையும் சட்டையும், சில வேளை குதிரை வால் போல அந்தக் கூந்தல் சடையாய் தொங்கும். சிலவேளை பின்னியிருக்கிற

வேளைகளில், இந்தக் கோயில் கிணற்றை கடந்து அவள் போகக்குள்ள அவளை திரும்பிப் பார்த்தால், மடித்துக் கட்டிய அவளுடைய இரட்டைப் பின்னல் முதுகில துள்ளும். மடிக் காத ஒற்றைப் பின்னல் என்றால், முழங்கால்ல தட்டும்...”

கிணற்றுப் பக்கம் பார்த்துச் சொல்லிய படியே அசோக்கைப் பார்த்தேன். அவனுடைய சின்னக் கண்கள் என்னை ஆழமாக ஊடுருவுவது போலத் தோன்றின. பின்னர் கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“அது இந்தக் கோயிலடியில்தானாம். நிமாலினி சொன்னவள். புளிய் மரத்துக்குக் கீழேயாம். புளிய மரம். இப்போ இல்லையே. குறாவளியில போயிற்று. புளிய மரத்துக்குக் கீழே ஒரு வக்கிட்டாஸ் ஒரு கடிதத்தைப் போட்டுத்து எங்கயோ ஒளிச்சிருந்ததாம். அதில 'நிமாலினி, என் ஆசை நிமாலினி' என்று மட்டும் எழுதியிருந்ததாம்...”

என்னை யாரோ நிர்வாணமாய் உரிந்து விட்டது போலிருந்தது. எதற்கும் துணிந்தவனாய் இப்போது நான் அசோக்கின் கண்களை ஊடுருவினேன். அந்தக் கண்களில் சிநேகத்தையும் அன்பையும் தவிர வேறொன்றுமில்லை. தலைமயிர் சற்று உதிர்ந்து விட்டதாயினும் இருக்கின்ற நாலு மயிரையும் அவன் யங்கி ரைப்பில் வெொப் வைத்தே வாரியிருந்தான். நரை கலந்து கருமை செம்பட்டையானதோ எனத் தோன்றிற்று. அசோக் சொன்னதுக்கு நான் உடனே ஏதும் சொல்லா விட்டால் பிழையாகி விடும் எனத் தோன்றியது.

“யாரு வக்கிட்டாசாம்”

“யாரோ ஒரு வக்கிட்டாசாம்”

“கட்டை ஆளாமா?” - என்னுடைய நெடுவல் உயரம் மேவக் கூடும் என நினைத்தேன்.

“கட்டை, நெடுவல் எண்டில்ல. ஒரு சின்னப் பொடியன். நிமாலினிக்கு எத்தனையோ வயது குறைந்தவனாம். அதில பகிடி என்னென்றா, அந்தக் கொப்பித்தானை நிமாலினி நீண்ட நாளைக்கு - கலியாணம் எல்லாம் முடிச்ச பிறகும் எத்தனையோ வருஷங்களுக்கு வைச்சிருந்தவளாம்!”

“சே! அப்படியிருக்காது. அப்படியிருந்தா அவன் சின்னப் பொடியனாய், நிமாலினிக்கு இளையவனாய் இருந்திருக்க ஏனாது.”

“எனக்கு என்னப்பா தெரியும்? நிமாலினி சொன்னதைத்தான் சொல்றன்...”

அசோக்கிற்கு ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அதனை விடுவிற்பதற்கு என்னுடைய இந்த வாயடிப்புகள் போதும் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் நிமாலினி அப்படி ஏதாவது சொல்லியிருப்பாளா? நிமாலினியின் கைக்கு அப்படி ஒரு தாள் எட்டியிருக்குமா? ஊகங்கள் சிலவேளை உண்மையை நெருங்கி விடக்கூடும். என்ன ஊகம்? என்ன ஊகம்? அந்த ஆலமரத்தில் நான் ஏறியிருந்தேன் என்று சொன்னால் அதில் என்ன ஊகிக்க இருக்கிறது? கை எழுத்துகள் காலத்தால் எவ்வளவு மாறிப்போகும்!

(5)

மூக்குச் சளியோடு திரிந்த அனிலோக்மாவும் இப்போது கொஞ்சம் வளர்ந்திற்றாள். அவள் எங்கள் வீட்டுக்கு ஏதாவது கொண்டு தரும்போது அல்லது எங்கள் வீட்டிலிருந்து ஏதாவது கேட்டு வாங்கிச் செல்ல வரும் போது, நிமாலினியைப் பற்றியோ அல்லது அசோக்குமாறைப் பற்றியோ ஸ்சுவர்ணி ஏதாவது சொல்லத் தொடங்குவாள். அனிலோக்மா அனிலா என்றோ, அனிசா என்றோதான் மாறி விட்டிருந்தாள். அனிசி, பொல்லாத அனிசி என்று ஸ்சுவர்ணி அவளைக் கேலிபண்ணுவாள். அனிலாவை எனக்கு அடிக்கடி உற்றுப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. சிலவேளை அவளில் அசோக்கின் சாங்கம் தெரியும். அசோக்கைப் போல கட்டையும் உருண்டையுமாய் இருந்தாள். நிமாலினியின் பழைய புருஷனுக்குப் பிறந்த மூத்த மகனாக்கிருந்த வாளிப்பான் கூந்தலும் இவளுக்கில்லை. கூந்தல் வாளிப்பு சின்ன வயதில் தோன்றாமலிருக்கலாம். எல்லா வகையிலும் தகப்பனுடைய அச்சைப் பெற்றிருந்த அனிலாவின் முகம் தோற்றத்தில் மாத்திரம் எனக்கு நிமாலினியை நினைவூட்டியது. அனிலாவிலுள்ள நிமாலினியின் பிரதான அம்சம் என்னென்று

எனக்குப் புரியவில்லை, - அவளை எவ்வளவு உற்று உற்றுப் பார்த்தும்!

“ஸ்சுவர்ணி, அனிலாவில் நிமாலினியின் எந்த ஃபீச்சர் இருக்கென்று சொல்லு பார்ப்பம்.”

“உங்களுக்குத் தெரியாமலா என்னிட்ட கேக்கிறிங்க!”

“ம்... சும்மா சொல்லன்...”

“நான் நினைக்கிறன் அந்தக் கண் மட்டும்தான் என்று.”

“பெரிய முழியென்றா?”

“இல்ல, அதில என்ன விசேஷம்? இது என்னென்றா, கீழ் இமை இருக்கில்லையா, அது எப்படியோ ஒரு ரெட்டை மடிப்பு உள்ளது போல ஒரு தோற்றம் காட்டுது... என்ன சொல்றிங்க?...”

“ம்... இனித்தான் பார்க்க வேணும்...”

“ஆனா நிமாலினி அக்காட ஃபீச்சர்ல தனி விசேஷம் அந்த உதடுகள்தான். எப்படி என்று சொல்லுங்க பார்ப்பம்?...”

“எனக்கென்ன தெரியும்?...”

“நாடிக்குப் புரோப்பஷேனேற்றா நடுவில் அளவாய் அமைஞ்சது என்றது மாத்திரமல்ல, - இந்த வயதிலும் பாருங்க - அவட உதடுகள் எப்பவும் ஈரலிப்பாக இருக்கும், அல்லது ஈரலிப்பு போல ஒரு தோற்றத்தைக் கொடுக்கும்...”

“நான் என்ன உங்களைப் போல படித்தேனா?”

“இந்த ஃபீச்சர் அவட முந்தின புருஷனுக்குப் பிறந்த மூத்த மகன் நிலோஜனுக்கு இருக்கு...”

“முந்தின புருஷனுக்குப் பிறந்த இளையவனுக்குப் பெயரென்ன?”

“றன்ஸ்லி”

“முந்தின புருஷன் நல்ல விதம் விதமான பேர் வைச்சிருக்கானே...”

“அவன் என்னத்த வைச்சான் குடிகாரப் பயல். எல்லாம் நிமாலினி அக்கா வைச்ச பேர்தானாம்..... முந்தின புருஷன்ர பேர் லோறென்ஸ்சாம். தன்ர பெயரின் முதல் ஸிலபி னையும், லோறென்ஸின் முதல் ஸிலபி னையும் கடைசி ஸிலபி ன்களையும் சேர்த்து நில்லோஜன் என்று வைத்தாவாம். இரண்டாவதாகப் பிறந்தவனுக்கு லோறன்ஸின் இரண்டாம் மூன்றாம் நாலாம் ஸிலபி ன்களுடன் தனது பெயரின் கடைசி ஸிலபி னையும் சேர்த்து மன்லி என்று வைத்தாவாம்...”

“அடே... நாம கூட இப்படிப் பெயர் வைத்திருக்கலாம். இப்போ கூட என்ன குறைஞ்சு போச்சு!”

“உங்களுக்கு ஆசைதான்!... ஏன், அனி ஷாவின் பெயரைக் கூட அப்படித்தான் வைச்சிருக்கா. அஸோக்குமார் அண்ணர்ரையும் தன்ரையும் பெயர்களின் ஸிலபி ன்களை ஒன்று மாறி ஒன்று வைத்துப் பின்னியதால்தான் அனிஸோக்மா என்ற பெயர் உண்டானது. மற்றப் பிள்ளையன்ர பேர்களும் ஒரோர் வகையில் அப்படித்தான்.”

“உன்னிட்ட இவ்வளவெல்லாம் சொல்வியிருக்கிறாங்களே, என்னிட்ட சொல்லாததை யெல்லாம்...”

“ஏன், நீங்கள் பெரிய உதவி ஒத்தாசை யெல்லாம் செய்தாப்ல உங்களுக்கு ஒரு முன்னுரிமை இருக்கு என்ற எண்ணமாக்கும்...”

“உதவி ஒத்தாசை செய்தாப் போல தானா? அதுக்கும் அப்படியான நட்பு இருக்கு இல்லையா?...”

“யாரோட, நிமாலினி அக்காவோடயா?”

“ஏன், அசோக்குமாரோட இல்லையா?”

“அவரா இந்தப் பெயரெல்லாம் வைச்சார்?”

“அதைத்தான் யோசிக்கிறன். இப்படியெல்லாம் அழகாகப் பின்னி பெயர் வைக்கக் கூடிய கலையுணர்வு உள்ள நிமாலினி தன்ர

வாழ்க்கையை மட்டும் ஏன் இப்படிப் பழுதாக்கிக் கொண்டாள், என்று.”

“எப்படிப் பழுதாக்கிக் கொண்டா?”

“தெரியல்லையா? விவியனை காதலிச்ச அவமானப்பட்டது. லோறன்ஸை கலியாணம் செய்தும் கட்டுக் காவலோட மரியாதையாகக் குடும்பம் நடத்தத் தெரியாமப் போனது. கடைசியில போயும் போயும் விவியன்ர அண்ணன் மேவினை வைச்சிருந்தது. பிறகு இப்போ அசோக்கை வைச்சிருக்கிறது...”

“லோறன்ஸ் ஒரு குடிகாரன். தினமும் அவன் அவவை அடிச்ச ஆக்கினைப் படுத்தினா அவ என்ன செய்வா?”

“அதுக்கு மேவின் போன்ற ஆளைத் தான் பிடிக்க வேணுமா? அது போதாதென்று அசோக்குமாரையும் தொடர்பு கொள்ள வேணுமா? லோறன்ஸ் அவவை இம்சைப் படுத்துறவனாய் இருந்திருந்தால் அவனை டைவோஸ் செய்திற்று முறைப்படி இன்னொரு கலியாணத்தைப் பார்க்க வேண்டியது தானே.”

“இப்படியெல்லாம் ஒழுங்காக யோசிக்கவும், யோசித்துப் புத்திமதி சொல்லவும், உங்களைப் போல ஒருத்தர் அவவுக்கு இருந்திருக்க வேணுமே!...”

நான் வாயடைத்துப் போனேன். ஸ்கவர்ணி இரங்கிய குரலில் சொன்னாள் -

“இங்கப் பாருங்க, நீங்க பழைய சரித்திரங்களை சொல்றதையும் கொண்டு பார்த்தா, நிமாலினியின் குடும்பம் நல்ல செல்வ நிலையிலிருந்து சிதைந்து வந்த குடும்பம் மட்டுமல்ல, இனம் சனம், கிளை சுற்றம் என்ற வேர்களும் அக்கம் பக்கமும் எதுவும் இல்லாமல் இடைக்கிடை இந்த ஊரில ஒண்டி வாழ்வந்த உதிரிக் குடும்பம். சிதைந்த குடும்பம் என்ற படியால் எந்தத் தெளிவான பாதையைப் பற்றியும் சிந்தித்திருக்க முடியாது. மற்றவர்களுடைய ஆலோசனைகளும் இருந்திருக்காது என்றே நினைக்கிறேன். விவியனால்

ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அவவை ஏற்கனவே நிலை குலைத்திருக்கும். லோறஸ் கொடுத்த அதிர்ச்சிகள் தவிர அந்த நேரம் அவவுக்கு எத்தனை வயதிருக்கும் சொல்லுங்க பார்ப்பம். எப்படியும் ஒரு இருபத்தி மூன்றுக்கு மேல் இருந்திருக்காது, என்ன?"

"உவிமின்ஸ் லிப்காரர் சில பெண்களின் நடத்தைகளை இப்படி நியாயப்படுத்தி நியாயங்களைக் கண்டு பிடித்து வாதாடுவது ஒன்றும் புதிதல்ல."

"மேல்சோ வினிஸ் துறக்கள் இப்படி, காதலியின் தாயை காதலிக்கு முன்னாலேயே பெண்டாடுவது மட்டுமல்லாமல், கட்டின பெண்சாதியை தினமும் நையப் புடைப்பது மட்டுமல்லாமல், வெறும் கடைச் சரக்காக அபலைகளை உபயோகிப்பது மட்டுமல்லாமல் கடைசியில் ஒழுக்கம் என்ற அமிலத்தை வீசி இப்படி அவர்களை அசிங்கப் படுத்துவதும் ஒன்றும் புதிதல்ல."

"சரி, பதிலுக்குப் பதில், போதும் வசனங்கள். இனி நிறுத்துவோமா?"

"நிறுத்துவோம், வாங்க சாப்பிட..."

உண்மையில் அன்று நான் என்னை வெற்றிகரமாக சமாளித்துக் கொண்டேன் என்றே நினைத்தேன். நிமாலினியின் குடும்பத்துக்கு அல்ல, அசோக்கின் குடும்பத்துக்கு நான் எவ்வளவு ஒத்தாசையாக இப்போது இருந்தாலும் அடிமனதில் எனக்கு நிமாலினியைப் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை என்று நிரூபித்தேனோ, இல்லையோ ஸ்சுவர்ணிக்கு?

(6)

நிமாலினி சொல்லிக் கொண்டே போனாள், பியரில் தொடங்கி அசோக்கின் வற்புறுத்தலுக்கிணங்கி வி. எஸ். ஓ. வில் முடிந்த உவணக்கெஸ்ற் பார்ட்டியின் அரைகுறை போதையும் கூட எனக்குப் பறந்து விட்டது. நிமாலினி சொன்னதைக் கேட்க, கேட்க ஸ்சுவர்ணி ஒரு மணிக்குச் சாப்பிட்டு முடித்ததும் தனியே போய்விட்டாள்.

அசோக்கினால் சாப்பிடவே முடியவில்லை. நல்ல கிக். இடைக்கிடை உளறினான். ஸ்சுவர்ணி இருக்கும் வரை கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தவன், ஸ்சுவர்ணி போனதும் சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து கீழே சரிந்து விட்டான். நிமாலினியும் நானுந்தான் அவனைத் தூக்கி தூண் ஓரமாக பாயில் கிடத்தினோம். அவள் பிள்ளைகளை முகம் கழுவி உடுக்கச் சொல்லி விட்டு தானும் அவசரவசரமாக உடுத்துக் கொண்டு வந்து மெல்ல மெல்ல தன் பெட்டகத்தைக் கட்ட விழக்கத் தொடங்கினாள்.

நான் இடைக்கிடை அசோக்கைப் பார்த்தேன். அவனுடைய வழுவிக் கிடந்த சாரணை ஒரு முறை போய் நிமாலினி சரிப்படுத்தி விட்டு வந்தாள். அன்று போல் நான் நிமாலினியை என்றும் கண்டதில்லை என்பதைப் போல் இருந்தது. பஸ் ஸ்ற்றாண்டில் கண்ட நிமாலினி வேறு, இருட்டில் கோழி இறைச்சி கறி எடுக்கப் போன போது கண்ட மங்கலான உருவம் வேறு, அதன் பிறகு கடந்த மூன்றாண்டுகளாக எங்கள் பக்கத்து வீட்டுக்காரியாகக் கண்ட நிமாலினி வேறு, இது வேறு என்பது போலத் தோன்றினாள்.

பக்கத்து வீட்டுக்காரியாகத் தோன்றிய நிமாலினி ஊரில் உள்ள வேறு எந்தப் பெண்ணையும் போலத்தான். ரோட்டுக்கு அவளவாக வருவதில்லை. கேற்றில் "அசோக் எங்கே?" என்று கேட்டால், "வெளியே போயிற்றார்" என்றோ, "இருக்கிறார்" என்றோ மட்டும் பதில் வரும். நாம் உள்ளே போய் தொப்பை வயிற்றுக்கு மேல் சற்று அழுக்கான சாரணை தொய்வாகக் கட்டிய அசோக்குடன் சில நிமிஷங்கள் பேசிக் கொண்டிருப்போமானால், தோய்ந்து தோய்ந்து வெளிறிய ஒரு ஸோட்டிக்கு மேல் இடையில் கட்டிய ஒரு அழுக்குத் துண்டுடன் இன்னமும் திடகாத்திரமாக இருக்கும் ஓர் உருவம் ஒரு சின்னப் பொக்கெட்டுக் குடுமியுடன் போய் வரும். அந்தக் கண்களில் என்றும் மங்காத ஒரு மலர்ச்சியும், அந்த முகத்தில் என்றும் மாறாத ஒரு புன்னகையும் இருந்தாலும், அது நமக்கான மலர்ச்சி என்றோ, நமக்கான புன்னகை என்றோ நாம் கொள்ள முடியாத

படி நம்மிலிருந்து அந்நியப் பட்டதாசுவம் நம்மை அறியாததாகவும் இருக்கும். உண்மையில் இன்றுவரை நான் எத்தனை முறை அசோக்கைப் பார்ப்பதற்காக அங்கு போய் வந்திருந்தாலும், அசோக்கை ஒரு நல்ல தொழிலில் சேர்ப்பதற்கு அல்லது அசோக்கிற்கு நாளாந்தம் சாப்பாட்டிற்கேனும் ஏதாவது வரக் கூடிய ஒரு முயற்சியை சாத்தியமாக்குவதற்கு பல சிரமங்களை மேற்கொண்டிருந்தாலும் அவைகளை அவள் அறிந்தவளாகவோ அதற்கு நன்றியுள்ளவளாகவோ அவள் தென்படவில்லை.

எல்லாவற்றையும் அவள் இந்தக் கடைசி நேரத்துக்கு ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டவளைப் போல் இப்போது தோன்றினாள். ரொம்ப சுறுப்சுறுப்பாக இருந்தாள். அழகாக உடுத்திருந்தாள். இளமையாகவும் தோன்றினாள். “தாஸி, நீங்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்திங்க அவரை ஒரு தொழிலில் சேர்க்க ஆணா என்ற கெட்டகாலம், என்ற கெட்டகாலம் என்றுதான் சொல்லுவன் - என்ற கெட்டகாலம், இந்த மூணு வருஷத்துக்கும் ஒன்றும் சரிவரல்ல.”

அவள் அசோக்கை ஒரு முறை பார்த்தாள். அவன் வாயில் சாப்பிட்ட எச்சில் தெரிந்தது. இலையான்கள் மொய்ப்பதுமாய் இருந்தது. போய், அவனுடைய வாயைத் துடைத்து, அவனை ஒருக்கணித்துச் சாய்த்து சாரனை மீண்டும் ஒருதரம் சரிசெய்து விட்டு நாலைந்து முறை மட்டையால் காற்று வீசியும் விட்டு வந்திருந்து தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“உத்தியோகம் பார்த்தவருக்கு உத்தியோகந்தான் வேணுமென்றால் உத்தியோகம் எங்க இருக்கு? வியாபாரம் செய்ய முதல் இல்ல. உங்கள்ட்டயும் ஏது? நீங்களும் ஒரு உத்தியோகத்தை நம்பி இருக்கிறவர்தானே. உங்களுக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஸ்சுவர்ணியும் எங்களுக்கு கணக்கா உதவி செய்திருக்கா...”

அசோக் ஏதோ உளறி கையை நிலத்தில் அடித்தான். அவனைச் சற்றுக் கவனித்து விட்டு நிமாலினி சொன்னாள்.

“அவரால இனி ஏலாது. அவருக்கு ஆதரவு தேவை. நான் இனிப் பின் நிற்பது பிழை. ஆரும் இல்லாத நேரத்தில என்னையும் என்ற பிள்ளைகளையும் காப்பாத்தின அவரை நான் இனி எந்தக் கஷ்டமும் பட விடக்கூடாது.”

“அசோக்குமாருடன் எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டது?”

எத்தனையோ முறை அசோக்கிடம் கேட்க வேணும் என்று நினைத்து மரியாதைக் குறைவாக இருக்குமே என்று தயங்கித் தயங்கி, நாக்கில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கேள்வி, இந்த சந்தர்ப்பத்துக்காகத்தான் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் போல திடீரெனப் பாய்ந்தது. என் கேள்வியைக் கேட்டு நானே திகைத்தது போலாயிற்று. நிமாலினியின் முகம் சட்டென கறுத்து இமைகள் சுருங்கின போலிருந்தது. என்பால் அவள் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று சட்டெனப் பறந்து விட்டது போலவும் தோன்றியது. அவளிடமிருந்த பரபரப்புக் குறைந்து ‘சப்’ என்ற துக்க நிலை ஏற்பட்டதோ எனவும் அஞ்சினேன். அவள், நினைவை மீட்டது போல் சற்று நேரம் எதிர்ச்சுவரைப் பார்த்து விட்டு, பின் அசோக்கையும் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அடிபட்ட குருவிக் குஞ்சை ஒரு வழிப் போக்கன் கையிலெடுத்து தடவிக் கொடுப்பது போல்தான்...”

எனக்கு திகைப்பின் மேல் திகைப்பு ஏற்பட்டது. அசோக்குமாரின் பாத்திரம், அதை அவள் சொன்ன அச்சொட்டான அழகிய படிமம், - இத்தனை மென் உணர்வுகள் எப்படி அழுக்குச் சேலைக்குள்ளும், அடுப்படிப் புகைக்குள்ளும் இத்தனை நாட்கள் கிடந்தன? அவள் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“...அசோக் ஒரு வழிப் போக்கனுமல்ல. விவியனுடன் வந்து பழகியவர். அதை நீங்களும் அந்த நாளில் கண்டிருப்பிங்க. கண்டும்... சரி அதைப் பிறகு சொல்றன். இப்ப, நீங்க கேட்டதுக்கு..... ஹோட்டல்ல இருந்து விவியனை சைக்கிள்ல ஏத்திக் கொண்டு வந்ததும்

அசோக்தான். லோறன்னை கலியாணம் பேசி வந்ததும் அசோக்தான். மேவினை ஸ்கூட்டரில் ஏத்திக் கொண்டு வந்ததும் அசோக்தான்...''

என்னுடைய திகைப்பைப் புரிந்து கொண்டு நிமாலினி தொடர்ந்து ஆறுதலாகச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

''இதுகளை, இதுவரையில் அசோக் உங்களிட்ட சொல்லல்லியா?... நல்ல பகிடிதான்!... கேளுங்க, உங்களுக்குத் தெரியுமே அசோக்கிற்கு எல்லாரும் சிநேகிதமார்தான். ஒன்றுக்கும் உதவாத சிநேகிதர்கள். விவியன், மேவின், லோறன்ஸ் எல்லாருமே அசோக்கிற்கு சிநேகிதங்கள்தான். சொந்தக்காரன் என்ற வகையில்தான் விவியன் வந்து போனதும், என்னோட லவ் ஆனதும். விவியன்ர துரோகத்தைக் கண்டு அசோக்கிற்கு பெரிய மனத்தாக்கம். அதனால்தான் அவர் லோறன்னை கலியாணம் பேசிக் கொண்டு வந்தது. லோறன்ஸ் விட்டுத்துப் போக அது அசோக்கிற்கு இன்னும் பெரிய மனத்தாக்கம். தான் பேசிக் கொண்டு வந்த கலியாணமும் என்னை மூன்று சின்னப் பிள்ளைகளுடன் நடுத்தெருவில் விட்டுத்தே எண்டு. அந்நேரம் அப்பா செத்துப் போயித்தார். அம்மாதான் போக்கணம் கெட்டவளாயித்தே. அவள் எங்கேயோ, ஆரோடையோ. பக்கத்தில இருக்கிற ஒரேயொரு சொந்தக்காரன் மேவின்தான் என்ற வகையில் அவனிடம் எனக்கு ஏதும் உதவி செய்யும்படி அசோக்தான் சொல்லியிருக்கிறார். அந்நேரம் மேவினுடைய மில்லை அசோக் மனேஜ் பண்ணிக் கொண்டிருந்தவர். மேவின் கலியாணம் கட்டாதவன்தானே...''

''அப்போ, மேவின் கலியாணம் கட்டல்லியா? பிறகுதான் கட்னவர், என்ன?''

''அவன் பிறகுதான் எங்க கட்னவன்? இப்படித்தான் மேஞ்சு திரியிறவன் என்றது எனக்குப் பிறகுதான் தெரியும்..... என்ன யோசிக்கிறிங்க? கலியாணம் கட்னது மூத்தவர், யூஜின். கலியாணங் கட்டி குருநாகல்ல இப்போ நல்லா' ருக்கார்... இவன் மேவின் கட்டல்ல. ஆனா அசோக் எதிர் பார்த்து

மேவின் என்னைக் கட்டுவான் என்று. நான் அன்றும் இன்றும் பார்த்ததும், பார்ப்பதும் இந்தப் பிள்ளைக் குஞ்சுகளுக்காகத்தான். இந்தப் பிள்ளைக் குஞ்சுகளுக்காக ஒரு கீப்பாக இருந்திற்றுப் போனாத்தான் என்ன என்று நான் ஓரோர் நேரத்திலை நினைக்கிற நிலைக்கும் ஆளாயித்தன் என்று சொன்னா நீங்க அசுசைப் படாதீங்க தாஸீ...''

நிமாலினியின் கண்கள் கலங்கின. மூந்தாணையால் துடைத்துக் கொண்டாள். அவள் சொன்னது, எனக்கு அப்படி ஒன்றும் பெரிய ஷொக்காக இருக்கவில்லை. ஆனால், அவள் அழுவதைப் பார்க்க கஷ்டமாக இருந்தது.

''...பார்த்தா, மேவின் லோறன்னை விடவும் மோசம். அடி உதைக்குக் கணக்கில்ல. தாலி கட்னவன் என்றதுக்காக லோறன்னை தாங்கிக் கொண்டாலும் இவனை ஏன் தாங்கிக்கொள்ள? ஒருநாள் நானும் கொள்ளிக் கட்டையால வெளுத்து விட்டன். போனவன் போனவன்தான். அதுக்குப் பிறகு வீடுகளுக்குப் போய் வேலை செய்யலாமா என்று யே சித்தன். அசோக்தான் தடுத்தார். எவ்வளவோ செல்வமான குடும்பத்தில பிறந்து கடைசியில இப்படி வீட்டு வேலை செய்யப் போறதா எண்டு கேட்டார். இந்தப் பிள்ளைகளை காப்பாத்த வேறு வழியில்ல எண்டு தான் நான் நினைச்சன். அசோக் தன்ர உயிர் உள்ளவரையில் தான் என்ற குடும்பத்தைக் காப்பாத்திறதாகச் சொன்னார். நான் அவர்ர குடும்பத்தை ரூபகப்படுத்தினன். எல்லாத்துக்கும் தன்ர வருமானம் போதும் என்றார். ஊர் வாயைப் பற்றிச் சொன்னன். தான் என்ற வீட்டுப்பக்கம் வராமலே பார்த்துக் கொள்வதாகச் சொன்னார். அப்படியே ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகச் செய்தார். அந்த நாட்களில்தான் நான் உங்களை பஸ் ஸ்ற்றாண்டில் கண்டது...''

எனக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. அட, இவ்வளவு காலமாக அதையும் நினைவு வைத்திருக்கிறாளா? அவள் தொடர்ந்தாள்,

''...அசோக்கிற்கும் குடும்பப் பிரச்சினை என்பது எனக்குப் பிறகுதான் தெரிந்தது.

அவர் விரும்பினால் அவர் இன்னொரு கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்ற நிலை. விதி என் வாழ்க்கையை பழுதாக்கி விட்டது என்று ஒரு வகையில் சொல்லலாம். ஆனால் அவர், தானே தன் வாழ்க்கையை பழுதாக்கிக் கொண்டவர். அதை அறிந்த பிறகு நான் தான் அவரைக் கூப்பிட்டு எடுத்தேன். அவர் நெஜிஸ்ற்றர் பண்ணிக் கொள்ளத்தான் விரும்பினார். நான்தான் பின் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன்..."

“ஏன்?”

“இப்போதுதான் யோசிக்கிறேன். இந்தப் பிள்ளைகளுக்காவது அதை செய்யத்தான் வேணும். ஆனால் லோறன்ஸிடமிருந்து முதலில் டைவோஸ் எடுக்க வேணுமே?”

“உண்மையில் லோறன்ஸை எப்படிப் பிரிஞ்ச நீங்க? அடி உதைக்குப் பயந்துதானா? ஐ மீன், அதனால் வெறுத்துத்தானா?”

அவள் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“லோறன்ஸால் என்ற கடந்த காலத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியல்ல என்றதுதான் உண்மை. கலியாணம் முடிச்ச பிறகுதான் அவர் விவியன் விஷயத்தைக் கேள்விப் பட்டிருக்கார். விவியன் என்னை லவ் பண்ணினவன் என்றதை விட, விவியன் என்னையும் என்ற தாயையும் வைச்சிருந்தவன் என்றதுதான் அவருக்கு விளக்கமாகி இருந்தது. அதை அசோக்கும் மற்றாக்களும் சொல்லி விளங்கப் படுத்தி சமாளிச்ச வைச்சிருக்கக் குள்ள, மிரண்டவனுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்றது போல என்ற ஓட்டகிராஃபும் ஒரு பேயாகப் பூதமாகப் போயிತ್ತು!”

“ஓட்டகிராஃபல் என்ன?”

மீண்டும் நிமாலினி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். பின்பு சிரித்து விட்டு அசோக்கையும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“ஓட்டகிராஃப்பில் அசோக் ஏதும் எழுதியிருந்தானா?”

நிமாலினி மீண்டும் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் இருந்த குறுப்புத்தன்மை எனக்குச் சற்று விரசமாகவும் பட்டது.

“பரவாயில்லை. அதை உங்களுக்குக் காட்டத்தான் வேணும். ப்பட், டோன்ற மிஸ் அண்டஸ்ற்றரான்ட் மீ...”

அவள் சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து போய், பயணம் செய்வதற்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்ததைப் போன்ற ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் கூடையினுள் இருந்து ஒரு ஓட்டோ கிராஃபை எடுத்து வந்து புரட்டிக் காட்டினாள். எனக்குப் பேய் அறைந்தது போல் இருந்தது. என்னை அறியாமலே எழுந்து விட்டேன். பாடசாலைப் பயிற்சிக் கொப்பித்தாளில் பேனாவால் எழுதிய ஒரு வரி உள்ள ஒரு துண்டை வெட்டி அந்த ஓட்டோகிராஃபின் ஒரு பக்கத்தில் ஒட்டியிருந்தாள். கீழே வேறு கையெழுத்தில் ஒரு பெண்ணின் பெயர் இருந்தது.

நிமாலினி, என் ஆசை நிமாலினி

- லீதா

ஒன்றும் அறியாதது போல் இருந்து விடுவதுதான் புத்தி எனப் பட்டது. மெல்ல அமர்ந்து முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். எந்த உணர்ச்சியும்ற்றவன் போல சும்மா அதை வாசித்து முடித்தேன்.

“நிமாலினி, என் ஆசை நிமாலினி, ஸீதா.”

“இதில் என்ன பேயும் பூதமும்? உங்கட ஃபிரண்ட் ஒருத்தி எழுதியிருக்கா.”

நிமாலினி திரும்பவும் சிரித்தாள்.

“ஃபிரண்ட் ஒருத்தன் எழுதியிருக்கிறான் என்பதுதான் லோறன்ஸின் பேய்”

“ஸீதா என்று ஆணுக்கும் பெயர் இருக்கா?”

“பெயர்ல இருக்கிற கையெழுத்து வித்தியாசம். உண்மையிலது என்ற எழுத்துத்தான்.”

நிமாலினி நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டே சிரித்தபடி சொன்னாள். நான் கடைசி வரையும் நடிப்பதற்கு துணிந்து விட்டேன்.

“ஏன் அப்படி?”

“அசோக் உங்களிடம் சொன்னதாகச் சொன்னாரே”

நிமாலினி அசோக்கைப் பார்த்துக் கொண்டும் சிரித்தபடி சொன்னாள். நிமிர்ந்து கிடந்த அசோக்கின் வயிறு மூச்சு விடும்போது நெஞ்சை விடவும் உயர்ந்து உயர்ந்து தெரிந்தது.

“என்ன என்று?”

“அந்த நாளையில ஒரு சின்னப் பையன் அதை எழுதினதெண்டு”

“சின்னப் பையனா?” என்ன சொல்கிறேன் என்று எனக்கே தெரியாமல் ஏதோ சொன்னேன்.

“இப்போ கூட, என்னைப் பொறுத்த வரை அவன் ஒரு சின்னப் பையந்தான். நான் விவியனை லவ் பண்ணும் போது அவன் அதை எழுதி நான் போற வழியில போட்டு அந்த ஆலமரத்தில ஏறி ஒளிச்சிருந்து பார்த்தான். அவன் சின்னப் பையன் இல்லாம வேறென்ன? ஆனால் அவன்ர ஆசை எனக்குச் சந்தைஷாக இருந்தது. அதை வெட்டி என்ர ஓட்டோகிராஃப்ல ஓட்டி ஒரு சிநேகிதியின் அன்பு போல பாராட்டிப் பாதுகாத்தன். அது வேறன்ஸுக்கு ஒரு சாட்டாகப் போயிற்று... என்ன யோசிக்கிறிங்க... தாஸீ, என்ன யோசிக்கிறிங்க?”

நான் இன்னும் குனிந்தபடியே சேட்டேன்,

“இப்போ அந்தப் பையன் இதையெல்லாம் அறிந்தால் எப்படியிருக்கும் அவனுக்கு?”

“மிச்சம் துக்கப்படுவான். ஆனா, துக்கப் படுறதக்கு ஒன்றுமில்ல. அந்த ஓட்டோகிராஃப் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் லோறன்ஸ் என்னை அடித்திருக்கிறதம் ஆக்கினைப்படுத்தியிருக்கிறதம் நிச்சயம். ஏனென்றா அவர் ஒரு ஸாடின்ஸ்ற் பை நேச்சர். குடிச்சாயாரையும் அடிச்ச உடைக்க வேணுபாம். யாரையும் அடிச்ச உடைக்கிறதக்கு எண்டு தான் குடிக்கிறதமாம். இது அசோக்கிற்கு

முன்னமே தெரியும். ஆனா குடும்பத்தையும் இந்தக் குணம் பாதிக்கும் என்றதை அசோக் யோசிக்கல்ல.”

“எல்லா துக்கும் இந்த அசோக்தான்”

நானும் எதையோ சொல்லிச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டதும் நிமாலினியின் மூட் திடீரென மாறியது. முந்திய கறுசுறுப்பும் அவசரமும் கரிசனையும் அவளிடம் வந்து விட்டது.

“ஓமோம், அசோக்தான். எல்லாமசோக்தான். அசோக்கைப் பற்றித்தான் இனிக்கவலையெல்லாம்...”

எட்டி என்னுடைய நிஸ்ற் உவாச்சில் நேரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே எழுந்தாள்.

மூணு மணியாயிற்று. என்ர மகன் றன்ஸ் லிவி பஸ் ஸ்ற்ராண்டில் காத்து நிற்பான். அனிஸா, தம்பியெல்லாம் எங்க? தாஸீ, முக்கியமான விஷயம் இதுதான். ரவுன்ல நிலோ ஜன் கராஜ்ஜில வேலை செய்யுறான்தானே. றன் லிவியும் பேடினன்ஸின் வெல்புட்கில் சேர்ந்திருக்கிறான். பிள்ளைகள் தலைப்பட்ட தால எனக்கு இனிக்கஷட்டம் இல்ல. ஆனா, அசோக் அவனுக்கர் உழைப்பில சீவிக்க மாட்டார். நான்தான் ஏதாவது செய்ய வேணும். ரவுன்ல ஒரு டொக்டர்ர டிஸ்பென்சறியில றிஸ்ப்ஷனிஸ்ற்ராகவோ, அற் ரென்டென்ற்ராகவோ ஒரு கேள் தேவையாம். நான் இப்போ ஒரு மனுஷியாக வயது போயிற்று என்றாலும் கொஞ்சம் ஸ்மார்ட்டாக, மூன்று பாஷையும் தெரிஞ்சவளாக இருக்கிறதினால அந்தச் சான்ஸ் கிடைச்சிருக்கு...”

“இத நீங்க எப்பவோ ற்றை பண்ணியிருக்கலாம்...”

“நான் இப்போ அங்கதான் போறன். அசோக் இன்னும் சரியா டிசைட் பண்ணல்ல. ஆனா அவருக்காகத்தான் நான் இந்த வேலையில சேர்றன். இடையில அவருக்கு முந்தின தாரத்தில பிறந்த மகளைப் பற்றிய கவலையுமிருக்கு. அவள்ர கலியாணம், எதிர்காலம் பற்றியெல்லாம். என்னோடு ரவுணுக்கு வந்த்ற்ரா, இங்க அதுகளைக் கவனிக்க முடியாமப் போயிருவே என்ற யோசனையாய் இருக்குது

எண்டும் சொல்றார். அவர்ர குடும்பத்தோட இணையுறதுக்கும் அவருக்கு ஒரு சாணஸ் வேணும் தானே...’’

அவளுடைய ஒவ்வொரு வாக்கியமும் எனக்கு திகைப்புக்கு மேல் திகைப்பையும் சந்தேகத்துக்கு மேல் சந்தேகத்தையும் கொடுத்தது. அவள் பிளாஸ்டிக் கூடைகளைச் சேர்த்தெடுத்து, பிள்ளைகளையும் படி இறக்கிக் கொண்டு சொன்னாள்.

“அவர் என்ன செய்வது என்று தீர்மானிக்கும் வரை அவரைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்ளுங்க. அப்படி கேட்கிற உரிமை உங்களிட்ட எனக்கு இருக்கு என்றே நினைக்கிறேன். என்ன, இல்லையா தான்?... அவர் அடுத்த சனிக்கிழமைக் கிடையில் அங்க என்னிட்ட வராட்டா, ஞாயிற்றுக் கிழமை நான் இங்க வந்து அவர் சொல்றபடி செய்யுறதாகச் சொல்லுங்க... ராவைக்குச் சாப்பாடெல்லாம் குசினிக்குள்ள இருக்கு. நாளையில இருந்து நான் வரும்வரை நீங்க பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளுங்க. ஸ்வாணியிட்டயும் எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறன்... அனிஷா... அனிஷா...

வா றன்ஸ்ஸிலி ஏன் சணங்கின என்று ஏசுவான்... ஏய், முள்ளு, முள்ளு, என்ன செய்யறாய்? கள்ளி முள்ளுக் குத்தினா கையில் புத்து வருமாம்.’’

அனிஷா பனை மரத்துக்கப்பால் உள்ள புதரின் வேலி ஓரத்தில் காடு பற்றிக் கிடந்த சப்பாத்துக் கள்ளிகளுக்கிடையில் கால் வைத்து அதன் பூவை ஆய தெண்டித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பாத்திங்களா அம்மா, இவ்வளவு முள்ளு இருக்கிற கள்ளி என்ன வடிவா ஒரு பூப் பூத் திருக்கென்று...’’

“ஓம், ஓம், முள்ளுக்குள்ளதான் பூவு. பூவுக்குள்ளதான் முள்ளு... வா, வா, கெதியா...’’

அவள் மீண்டும் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, “வாரன் ராசா, லஞ்சுக்கு வந்து துக்கும் ரொம்பத் தேங்ஸ்’’ என்று சொல்லி விட்டு பிள்ளைகளை அணைத்தபடி நடந்து கேற்றைக் கடந்து போனாள்.

□

முனைப்பு

முனைப்புக்கு வயது முன்று.

இம் மூன்று வருடங்களும் முனைப்பின் வளர்ச்சியில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஆதரவும் தந்த உங்களுக்கு எமது நன்றி.

முனைப்பு 7 உங்கள் கையிலுள்ளது. 6க்கும் 7க்குமிடையில் இடைவெளி கூடிவிட்டது. காரணம் தரமான ஆக்கங்கள் போதியளவு, உரிய காலத்தில் கிடைக்காமையும் அச்சிடுவதில் ஏற்பட்ட தடைகளும் தான்.

இவ்விதம் உங்கள் கைக்குக் கிடைத்ததும் தங்களிடமுள்ள ஆக்கங்களை தயவு செய்து அனுப்பி உதவுங்கள்.

ஆக்கவளமுள்ள ஒரு பகுதி அகதிகளாக அலையும் இவ்வேளையில் தரமான ஆக்கங்களுடன் சஞ்சிகைகளை உரிய காலங்களில் வெளிக் கொணர்வது சிரமமான காரியம் என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்.

அச்சகத் தடை அடுத்து வரும் காலங்களில் நீங்கிவிடும்.

திரு. அந்தனி ஜீவா அவர்கள் தினகரன் அறுசுவையில் ‘ஆறு முனைப்புகளையும் ஒரு சேர்ப்பார்க்கும் போது ஒரு மன நிறைவு ஏற்படுகிறது’ எனக் கூறியிருந்தார். அந்த மன நிறைவைப் பேண உங்களின் ஆதரவு உதவும்.

தரமான ஆக்கங்கள் உரிய காலங்களில் அனுப்புவிர்களெனில் முனைப்பை மாதா மாதம் வெளிக் கொணரமுடியும்.

உயிரான என் தாய்க்கு

ஓ... இதைவா

'தாய்' என்ற ஈரெழுத்து
எவ்வளவு ஆழமானது, அகலமானது, அழகானது
நான் செவிமடுக்கும் வாத்தைகளிலெல்லாம்
'தாய்க்கே' தேன்தடவி மகுடமிட்டுக் கொள்கிறேன்.

தாயே...

நீ வாழ்வின் பிரதிபலிப்பு
கவிதைக் கடலுக்குள் பிறப்பெடுத்த
சிற்பிக்குள் முத்தான மூத்த கவிதை.

என் உள்ளத்து இருளைப் போக்கிவிடுகின்ற
நிரந்தர வெளிச்சம் நீ
பூக்களின் மெல்லிதழ்கள் சிந்தும் ரம்மியமான வாசனை நீயே
தாயே, நீயே!
என் கவலையினதும் சந்தோஷங்களினதும்
எதிர்கால அபிலாசைகளினதும் உற்ற தோழி
என் திசை நோக்கிப் பாய்ந்து வரும்
குளிர்ந்த ஒளிக்கற்றையை நீ

என்னை வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கும்
ஆசைக்கும் லட்சியத்திற்கும் சொந்தமே நீதானே.

தாயே... உன்னை என் உள்ளத்தில் வரித்துக் கொண்ட
அந்த வேளை எவ்வளவு உஷ்ணமானது!
பிரிந்திருக்கும் இந்தத் தூரத்து நாட்களிலும்
நீ மகிழ்வுடன் இருப்பாய் என உறுதி கொள்கிறேன்.

தாயே - உன் சின்னஞ்சிறு பஞ்சிதயம் எப்போதும்
அன்பால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

உன் உள்ளத்தில் பற்றிக் கொண்ட
நியாயமான ஆசையினாலும் கனிவான கருணையினாலும்
இந்த உலகத்தை நீயே நிரப்புகிறாய்

தரணிக்கு என்னை அளித்த தாயே...
இருப்பவற்றிலும், இருந்தவற்றிலும், இருக்கப்போகின்றவற்றிலும்
மிகவும் பெறுமதியானதும் நீயே
வேட்கை கொள்ளக் கூடியதும் உனதன்பே.

அரபு மூலம் : காலித் உமர் அஹ்மத் ரஹ்மி
தமிழில் : எம். கே. எம். ஷகீப் (ஜாமியா நளீமிய்யா)

இரவு

அவர்கள்
சுட்டார்கள்...
ஆசை தீர
சுட்டார்கள்!
வணக்கஸ்தலங்களையும்
தகர்த்தார்கள்
எனது
யந்திர உணர்வு
அந்நியமாக்கப்பட்டு
நான்
சிறையிலிடப்பட்டேன்!
விடியல்
என் மனதை
உதைத்தது.
எழுந்தேன்...
ஆங்கிலேயன்
இந் நாட்டை விட்டு
வெளியேறி (ச்)
சென்றதைப் போல
ஒரு உணர்வு
என்னுள் எழுந்தது.

அசோகவனக் கரையில்
அவர்கள்
கால் நனைத்துக் கொண்டு
சென்றார்கள்...
செல்லும் போதும்
அவர்கள்
சுட்டுக் கொண்டே
சென்றார்கள்
அப்போது
என் மன அச்சகம்
தேசியப் பால்
அருந்திய
ஒரு
படை வீரனின்
எண்ணக் கோலங்களை
பதிப்பித்து (க்)
கொண்டிருந்தது.

நான்
மீண்டும்
புது மனிதனாக
எழுந்தேன்...
மனிதர்கள்
எறும்பாய் நார்ந்து
சென்றார்கள்.

□

உறுதி மொழி

மலிவான
மரணங்கள்
நிறைந்த நாட்டில்...
சுகங்களை
நிறைத்துக் கூட
பார்க்க முடியாது!
இனிவரும்
காலங்களில்
ஆயுத கலாசாரத்தை
நேசிக்கும்
மனித சமுதாயம்
உயிர்களை
பறிகொடுக்கும்
என்பது உறுதி!

- மருதூர். ஏ. ஹசன் -

□

எனக்குள் நானும் அவளுக்குள் அவளும்

- அ. லெ. அப்துர் ரஹ்மான் -
(யாழ் வளாகம்)

அந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில் நேரம் பன்னிரண்டு மணியைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அது சூரியன் உச்சியில் இருக்கும் நேரம். அம்பாரையிலிருந்து காலை யில் புறப்பட்ட, அந்த தனியார் பஸ்வண்டி மகியங்கணையை வந்தடைந்தது. எல்லோரும் அவசர அவசரமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியாக நானும் இறங்கினேன். ஒரு கையில் பயணப் பொதி, மறு கையால் முகத்தைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டேன். சற்று இதமாக இருந்தது.

பல இரைச்சல்களின் மத்தியில், 'பொலன்னறுவ... பொலன்னறுவ' என்று ஒரு பையன் கூவிக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தேன். கூவியவன் நான் அதில் தான் போகப் போகிறேன் என ஊகித்துக் கொண்டு என்னிடம் ஓடிவந்து 'சேர் இட தியனவா, நகிண்ட' (சேர் இடமிருக்கிறது ஏறுங்கள்) என்றான்.

நானும் அந்த தனியார் பஸ்ஸினுள் ஏறிப்பார்த்தேன், பின்னுள்ள நீண்ட 'சீட்' ஒரு நபருடைய மட்டுமிருந்தது. பின் 'சீட்' பயணத்தக்கு அவ்வளவு நல்கைதல்ல, என்றாலும் இதைவிட்டால் வேறு பஸ் எடுக்க நேரமாகும் என நினைத்து ஏறிக்கொண்டேன்.

அப்போது எனக்கு முன் ஏறிய, ஊரில் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட முகம், ஆனால் அறிமுகமில்லை அவர், 'தம்பி எங்கே போக?' என்று கேட்டார். நானும் பதிலுக்கு பொலன்னறுவைக்குத்தான் என்றேன். அவர் ஏதோ சிங்கள மொழியில் கதைத்து இடையில் ஒரு சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டார். நான் எனது பயணப் பொதியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு பின் ஆசனத்தையடைந்து நடுவில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

அந்த பஸ் முன்னொரு காலத்தில் சொகுசு பஸ் ஆக இருந்திருக்க வேண்டும் என்ப தற்குரிய அறிகுறிகள் அதில் தென்பட்டது. ஆயினும், அது சனங்களால் நிரம்பியிருந்தது. அந்த மக்கள் பெரும்பாலும் கிராமத்தவர்களுடைய சாயலில் இருந்தார்கள். அவர்கள் அகப்பட்டதையெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எனக்குப் பின்னுள்ள கண்ணாடிக்கும், ஆசனத்திற்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளியில் ஒரு முருங்கைக் காய்க் கட்டை வைத்துவிட்டு ஒரு புன்முறுவலுடன் நகர்ந்தான், ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்.

மகியங்கணைக்கும், பொலன்னறுவைக்கு மிடையில் நிறைய கிராமங்கள் இருக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டேன். வெளியில் வெயிலின் அகோரம். பஸ்ஸினுள் 'போரணை' போல் இருந்தது. மீண்டும் ஒரு முறை கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

அந்தப் பையன் இன்னும் 'பொலன்னறுவ...' என்று கூவிக் கொண்டிருந்தான்.

சிலர் தங்களுடைய கைக்கடிகாரங்களைப் பார்த்து தங்களுடைய அவசரத்தையும் அலுப்பையும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது கடிகாரத்தில் நேரம் 12.30

அப்போது ஒரு நபர் எனக்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்து கொண்டார். கையில் ஒரு 'சொப்பிங் பேக்.' வாலிபத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கும் வயது. 'டீசேட்டும்' 'றவுசரும்', அணிந்திருந்தார். நிமிடங்கள் சில கழிந்தன. 'சொப்பிங் பேக்' கை அவர் இருந்த இடத்தில் வைத்து விட்டு என்னைப்

பார்த்து ஏதோ சிங்களத்தில் சொன்னார். அவர் அந்த இடத்தையும், அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள 'கோணர் சீட்' டையும் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்கிறார் என நினைத்து தலையை அசைத்தேன்.

சிறிது நேரத்தின் பின் அந்த நபர் சேவை அணிந்த இளம் பெண்ணுடன் வந்தார். அவளை அந்த 'கோணர் சீட்' இல் அமர்த்தி விட்டு அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

என்னுடன் வந்த ஊர் பனிதரைப் பார்த்தேன். அவர் முன் ஆசனத்தில் தலையை வைத்துக் கொண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். எனது பார்வை பக்கத்திற்கு திரும்பியது. அவர்கள் இருவரும் அன்பாகக் கதைத்துக் கொண்டு தங்கள் முழங்கால்களால் தட்டிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுடைய கைகளும் பின்னியவாறு இருந்தது.

இன்றைக்கு எனது பயணம் பெரும் சங்கடமாகத்தான் இருக்கும். ஒரு ஆங்கிலப் படத்தை நேரில் பார்க்கலாம், என நினைக்கிறேன்.

ஓ, எது எப்படியிருந்தாலும், எப்படியும் பயணம் ஆரம்பித்தவுடன் தூங்கி விட வேண்டும் என்று உறுதியானேன்.

பஸ் நடத்தும் பையன் ஒவ்வொருவருக்கும் 'ரிக்கட்டை' கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். எனது முறையும் வந்தது.

'ஓயா கொஹத?' என்று கேட்டான்.

'பொலன்னறுவ' என்றேன்.

'விசி அட தெண்ட' என்று கேட்டதற்கு, நான் 50/- கொடுத்தேன். அவன் மிகுதிப் பணத்தை பிறகு கேட்கும்படி கூறி அந்த 'ரிக்கட்' டின் பின்னால் எழுதிக் கொடுத்தான்.

இதற்கிடையில் எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த நபர் எழுந்து போய் விட்டார். தனது 'சொப்பிங் பேக்' கையும் எடுத்துக் கொண்டு. அந்த பெண் அவ்விடத்திலேயே அமர்ந்திருந்

தான். அவன் திரும்பி வரமாட்டானா என நான் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டேன். அதற்குள் வேறு ஒரு நபர் வந்து அமர்ந்து அந்த பின் ஆசனத்தைப் பூர்த்தி செய்தார். அவள் ஏதாவது சொல்லி, அந்த நபருக்காக ஆசனத்தைப் பாதுகாப்பாள் என நினைத்தேன். ஆனால் அப்படி எதுவும் செய்யவில்லை.

அந்த இளம் பெண் என்னை கனிவுடன் பார்ப்பது போலிருந்தது. நானும் பார்த்தேன். மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்தான். 'ஓயா கொஹத யன்ன' என்று முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தான். நான் 'பொலன்னறுவையட' என்று பதிலுக்கு சொல்லி விட்டு பேசாமல் இருந்து விட்டேன். அவளும் 'ஆங்...' என்று விட்டு இருந்தான்.

பஸ் 'றைவர்' இப்போதுதான் தனது ஆசனத்தையடைந்து, பல முறை 'ஹோரீன்' அடித்து பஸ் புறப்படப் போகிறது என்பதை அறியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். வெளியில் நின்று கொண்டிருந்த சிலர் ஏறிக் கொண்டனர்.

பஸ் ஒரு குலுக்கலுடன் புறப்பட்டது. பின் 'சீட்' கழன்று விழுந்தது. நானும் அந்தப் பெண்ணும் அதை சரி செய்து கொண்டு அமர்ந்து கொண்டோம். இந்தப் பெண்ணை அழைத்து வந்த நபர் வராததால் இவளைப் பற்றி எண்ணங்கள் என்னுள் ஏதோ, ஏதோ.

மேலும் அவன் தானாக பேச்சைத் தொடங்கினான்.

'ஓயா மொனவத கறன்?' என்று கேட்டான்.

'வேட கறனவா' என்று பதிலளித்தேன். 'கொஹத?' என்றான், நான் கொழும்பு என்றேன். அப்படியானால் பொலன்னறுவைக்கு ஏன் போகிறீர்கள் என்று சிங்களத்தில் கேட்டது விளங்குவதற்கு கஷ்டமாக இருந்தாலும் சிறிது நேரத்தின் பின் விளங்கிக் கொண்டு, திக்கி திக்கி 'மகே யாலுவா எக இன்னவா. ஹம்புவன்ட ஓன' என்றேன்.

அப்போது அந்த பஸ் நடத்தும் பையன்

கேட்டதற்கு இவள் இருபது ரூபா கொடுத்து 2 ரூபா மிகுதிப்பணத்தையும் பெற்றுக் கொண்டாள். எனது பயணத்தூரத்திற்கு 28 ரூபா. அவளுடைய பயணத்தூரத்திற்கு 18. ஆகவே, நான்கு அல்லது ஐந்து மணித்தியாலங்கள் கொண்ட அந்தப்பயணத்தில் எப்படியும் எனக்குப் பக்கத்தில் இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு அதிகமாக இருக்கப் போகிறாள் என கணக்குப் போட்டுக் கொண்டேன்.

பஸ், தனது முழுப்பலத்துடன் விரைந்து கொண்டிருந்தது. அவளது கால்கள் எனது காலுடன் மோதியபோது அதை அவள் விரைவாக விலக்கிக் கொண்டது நியூட்டனின் மூன்றாம் விதியை ஞாபகப்படுத்தியது. ஆனால் கை எனது பயணப் பொதியின் மேலிருந்தது.

அப்போது முன்னாலிருந்தவர் திரும்பிப் பார்த்தபோது திடீரென கைகள் அவள் பக்கம் சென்றுவிட்டன. சற்றுநேரத்தின் பின்னர், அதே மனிதர், அவளிடம் டிப்பி டிப்பி பக்கம் ஒன்றை நீட்டினார். அதை அவள் வாங்கிக் கொண்டு அறிமுகமானவர்கள் போல் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்த டிப்பி டிப்பி பக்கத்திலிருந்து சில உருண்டைகளை எடுத்து என்னிடம் நீட்டினார். நான் அவைகளை சிறிது தயக்கத்துடன் வாங்கிக் கொண்டேன். பின் ஆசனத்தில் எங்களுக்கு அடுத்த முனையிலிருந்து ஓர் இளைஞன் எங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்த போது பார்வையை நேரே திருப்பிக் கொண்டான்.

அவள் அந்தப் பக்கத்திலுள்ளதை முடிக்கும் வரை அவள் தந்ததை மெதுவாக மென்று கொண்டிருந்தேன். அவளது பயணம் முடிவதற்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலமளவிற்கும் எனது கணிப்பீன்படி.

மீண்டும் ஒருமுறை முன்னிருந்தவர் சொகோமோல்ட் ஒன்றை அவளிடம் நீட்டினார். அதில் பாதியை நிச்சயமாகத் தருவாள் என நினைத்த எனக்கு, அதை வாயில் வைத்து கடித்து வாய்க்கு வெளியிலுள்ளதை என்னிடம் தந்தான். இப்போது ஒருவித தைரியத்தை

வரவழைத்துக் கொண்டு நானாகவே அவளிடம் பேச்சைக் கொடுத்தேன்

எனக்கு தெரிந்த சிங்களத்தில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளும் பதிலுக்கு எங்கள் சொந்த இடம் 'சென்ரல் கேம்' என்றும் பயங்கரவாதப் பிரச்சினையால் தெகியத்தக் கண்டிக்கு இடம் பெயர்ந்ததாகவும், சென்ரல் கேம்பில் இருந்தபோது அம்மா, அப்பா என்னைப் போலிருந்த தம்பி ஒருவரையும் இழந்து விட்டதாகவும் சொன்னாள்.

உங்களுக்குத் திருமணமாகி விட்டதா என்று கேட்க எத்தனித்த நான் அவளது கண்கள் கண்ணீர்த் துளிகளால் நிரம்பியிருப்பதைக் கண்டு, விட்டுவிட்டேன். மேற்கொண்டு எதையும் பேச முடியவில்லை. அமைதியாக இருந்தேன்.

நாங்கள் ஜாலியாகப் போகிறோம். என நினைத்து சிலர் எங்களை அவ்வப்போது ஏக்கத்துடன் பார்ப்பவர்களாக இருந்தார்கள்.

அவள் முன் ஆசனத்தில் சாய்ந்தபடி தூங்கத் தொடங்கினாள். அவளது இடுப்புக்கு மேற்பட்ட பகுதிகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. சிலர் ஆவலுடன் பார்க்க முனைவது போல் தென்பட்டது. உங்கள் பிராவின் நிறம் கறுப்பல்லவா? என ஒரு புதிரை விடுவிக்க நினைத்த நான் இந்தச் சிங்களச் சனங்கள் அப்படித்தான் என நினைத்துக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

பஸ் ஓர் இடத்தை அடைந்து. ஒரு குலுக் கலுடன் நின்றது. பெரும்பாலானவர்கள் ஆரவாரத்துடன் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஆரவாரத்தில் இவளும் தூக்கத்தை விட்டெழுந்து இறங்க ஆயத்தமானாள். அவளது கைக்குட்டை தவறிக் கீழே விழுந்தது. அதை நான் கொடுத்த போது நன்றியுடன் வாங்கிக்கொண்டாள்.

சற்றுத் தூரத்தில் எழுதியிருந்த பலகையைக் கொண்டு அது தெகியத்தக்கண்டி என விளங்கிவிட்டது. பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டது. அவள் இறங்கியவுடன் பின்கண்ணாடியிலூ

தோக்கி கை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள் பதிலுக்கு கையை அசைக்க என்னைகள் எழவில்லை. காரணம் ஏனோ தெரியாது. அவளது முகத்தில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் துக்கம் உடனே தென்பட்டது. உயர்ந்து, அசைந்து கொண்டு இருந்த கைகள் மெதுவாக கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஏதோ ஒரு எண்ணத்தில் பதிலுக்குக் குக்கு கையை அசைப்போம் என நினைத்த போது அந்த கிரவல் வீதியில் எழுந்த புழுதி அவளை என்னிடமிருந்து மறைத்து விட்டது.

□

அவள் ஒரு கேள்விக்குறி

ஒரு நீண்ட பாதையிலே
கூடந்து போன மூகவரிகள்
காணலுக்குக் கருவாகிப் போயின!

நம்பிக்கைத் தூறலை நம்பிய ஜீவனின்
நலங்களெல்லாம் நசிந்தே விட்டன.

எல்லாம் பழைமையைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும்
“அந்த” நினைவுகள் மட்டும்
இன்னும், இன்னும்
இனிதாய்.....புதிதாய்.....
சுவையாய்.....
இறுதியில்,
சுமையாய்.....
நெஞ்சக் கிடங்கிற்குள்
வெந்து கொண்டிருக்கின்றன!

பாவம்!
வற்றிய குளத்தினை
வந்து முட்டிய கொக்கென
அசையும் அந்த உருவத்தில்
எத்தனை அநுதாபங்கள்.

“விதவை”ச் சிதைக்குள் தள்ளப்பட்டு
கண்ணீரில் காலம் கழிக்கும்.....
அந்தோ.....பரிதாபம்!

காலவயலில் எறிந்த கனவு விதைகள்,
காற்றுக்குக் கட்டுப்படாததால்

நீண்ட ஆத்மாவும் குன்றிப் போனதோ,
ஈற்றில்,
நெற்றின் சுவடுகள் நெஞ்சில் கனக்க
நானை இருட்டானதோ
யாரிடம் முறையிடுவது?
போன உயிருக்கு மீள முடியுமா?
அல்லது,
போன உயிரை மீட்டுவர
யாராலும் முடியுமா?

காற்று மண்டலத்துக்கு ஏற்பட்ட
வெற்றிடத்தை
இந்தக் கால தேவன் நிரப்பவோ
காரிகையைக் கைம் பெண்ணாக்கினான்?

காலமும் நேரமும் நடத்திய
மாநாட்டின் முடிவாய்
ஒரு காட்சிக் கூடம்
கண் மூன்றே உருவானதோ
அங்கே
கதறும் இமைகளுக்குள்
தெரியும் நீருற்று
மனக்காயங்களுக்கு மருந்து கட்டுமா?
இனி,
சோகச் சுமை போக்கும்
சொந்த மென்று ஒன்று வர
பாவையின் பாதைதான் இடம்தருமா?

- சபீனா அபூபக்கர் -

அறநிலாவின் பக்கங்கள்

நாங்கள் மனித இனம் என்பது யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களின் உருவகக் கதைகளின் தொகுப்புநூல். கல்முனை ஸாஹிதா கல்லூரிப் பழையமாணவர் சங்கத்தின் 6 ஆவது வெளியீடு இது.

தொகுதியிலுள்ள 21 கதைகளுள் 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற கதை நூலாசிரியருக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக இருக்க வேண்டும். (குறிப்பிட்ட தலைப்பாகவும் இருக்கலாம்) உண்மையில், தொகுதியிலுள்ள குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கதைகளுள் இதுவும் ஒன்று தான் என்பதை வாசகர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

நூலுக்கு கலாநிதி எம். ஏ. நஸ்ரான் அவர்கள் 'அறிமுகம்' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள பெறுமதியான குறிப்புகள் உருவகக்கதைகள் பற்றிய நல்ல, சுவையான செய்திகளைத் தருகின்றது.

தொகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு கதைகளும் ஓர் உபதேசத்தை, அல்லது ஒரு போதனையை வெளிப்படையாகவே முன்வைக்கின்றன. இந்த அம்சம் நுட்பங்களைத் தேடும் வாசகர்களைக் கவராமல் போகலாம். இவ்வாறான, மேலும் புதிய ரசனைகளுக்குள் தங்களைப் பிணைத்திருக்கும் வாசகர்கள் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களின் உருவகக் கதைகள் குறித்துச் சந்தோசப்பட ஆயத்தமில்லாமல் இருக்கலாம். (அவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்கிறீர்களா?)

யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்கள் தோற்றுவித்துள்ள உருவகங்கள் பொதுவான வாசிப்பிற்கு ஏற்றவை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு வரவேற்கலாம். மேலும், மாணவர்களின் வாசிப்பிற்கு இந்தத் தொகுதியைச் சிபார்சு செய்யலாம்.

நூலின் அட்டைப்படத்தையும் சொல்லவேண்டும். மு. மு. மு. பாசில் வரைந்துள்ளார். நீலிபாணியிலானது. ஒரு மனிதனின் முகமும், இரண்டு மீன்களும் தெரிகின்றன. இன்னும் ஏதாவது உண்டா என்பது தெரியவில்லை. எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடனும் காணப்படுகின்றன. 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற கதைக்காகக் கீறப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மொத்தம் 98 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்தத்தொகுதி, தற்போது புத்தசக்கடைகளில் காட்சி தருகின்றது. (விலை - ரூபா 40.00) - நூலாசிரியரின் முகவர் - ரயீஸா மன்ஸூர் 546 B, சாய்ந்தமருது - 06

உண்மைகளை, கலை நுணுக்கங்களுடன், முழுமைகளாய் தனது படைப்புகளில் தருவதற்கு விளைந்தார் 'சத்தியஜித் ராய்' படைப்புகளின் பகுதிகளில் தனது முத்திரைகள் தெரிய வேண்டுமெனக் கடுமையாக உழைத்தார் அவர்.

'ராய்' தனது படங்களுக்குத் தானே திரைக்கதை வசனங்களை எழுதினார். அவரின் முதல் படம் 1955 இல் வெளியானதாயினும், அதற்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அதற்கான அடித்தளத்தை மனதில் போட்டு வைத்திருந்தார். 1945 இல் 'பிபூதிபூசன் பானர்ஜி' என்பவரின் 'பதர் பாஞ்சலி' (வழிப்பாடல்) நாளலுக்கு அட்டைப்படம் வரையும் சந்தர்ப்பும் அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது.

'ராயின்' சில ஆரம்பப் படங்களுக்கு இசையமைப்புக்கள் ஏனைய இசையமைப்பாளர்களால் செய்யப்பட்டன. ஆனால், தங்களுக்குச் சொல்லப்படும் அபிப்பிராயங்களை முழுமையாக ஏற்றுச் செயற்பட அவர்கள் விரும்பாததால், தனது படங்களுக்கான இசையமைப்பு வேலைகளையும், 'ராய்' மேற்கொண்டார். இந்திய இசைக்கருவிகளையும், மேற்கத்திய இசைக்கருவிகளையும் அவர் பயன்படுத்தினார்.

'நான் ஓர் ஒளிப்பதிவாளன் அல்ல. ஆனால் கமெராவை வழிகாட்டுகின்றேன். கமெராவை இயக்குனர் வழிகாட்டுவதில் தவறில்லை. சொந்தப்பார்வையுடன், படைப்பின் மீது இயக்குனரின் முத்திரையைப் பதிப்பதற்குக் கமெரா உதவி செய்கின்றது. நடிப்பை சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கு லென்ஸ் சிறந்த ஊடகம்' என்று ஒருமுறை 'ராய்' கூறினார். அவரின் அதிகமான படங்கள் கமெராவிளேயே படத்தொகுப்புச் செய்யப்பட்டது எனலாம். தேவையில்லாத காட்சிகள் எடுக்கப்படாமல் பார்த்துக்கொள்வதே காரணமாகும்.

கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களையே 'ராய்' வெளியிட்டார். தனக்கென்று தனிப்பட்ட சுதந்திரம் வேண்டுமென்ற 'ராயின்' கொள்கையால் - திரைக்கதை வசனம் தொடங்கி இசை ஒளிப்பதிவு, உடை அலங்காரம், படத்தொகுப்பு என்று பலதையும் அவர் கவனித்தார். படத்தின் எல்லா அம்சங்களையும் கட்டுப்படுத்துபவராக இருப்பதற்கு நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா? என்று கேட்கப்பட்டதற்கு - 'ஆம். ஏனென்றால், படம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்று முழுமையாகத் தெரிந்தவர் இயக்குனர் ஒருவர்தான்' என்று பதில் கூறினார்.

தனது படங்களுக்கு எப்படியான நடிகர்கள் தேவை என்பதை ஒவியங்களாக வரைந்தெடுப்பார் 'ராய்'. அத்துடன், அமையவிருக்கும் காட்சிகளுக்கான ஒவியங்களையும் வரைவார்.

'சாருலதா' என்ற 'ரவிந்திரநாத் தாகூரின்' சிறுகதையைப் படமாக்கிய 'ராய்', அது பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'பெரும்பாலான' கலைஞர்கள் தங்களின் மிகச் சிறந்த படைப்பு இனிமேல்தான் வரவண்டும் என்பார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை, எனது மிகச் சிறந்த படைப்பு சாருலதாதான் என்று பெருமையாக சொல்வேன்' என்றார்.

'கல்கத்தா' ஆஸ்பத்திரிப் படுக்கையில் வைத்து 'ஓஸ்கர்' விருது பெற்றுக்கொண்ட 'ராய்' பின்வருமாறு கூறினார் 'இதுவோர் அற்புதமான விருது. உண்மையில், எனது நாற்பதாண்டுத் திரைப்படத் தொழிலில் இது மிகவும் சிறந்த சாதனை. இதற்குப்பின் எதுவுமே யில்லை.

திரைப்பட உலகில் 'சத்யஜித் ராய்' இடத்தை நிரப்பக்கூடிய ஒருவர் இருக்கின்றரா? உருவாக வேண்டுமா? இனித்தான் பிறந்து வருதல் வேண்டுமா?

வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின்
கல்வி கலாசார விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு நடத்திய
1988-89 க்கான சாகித்திய விழாவில்
சிறுகதைத் 'துறைக்குரிய' பரிசைப் பெற்ற
உமாவரதராஜன் அவர்களுடனான நேர்காணல் அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்

அரசாங்கம்...

வாழ்ப்பா

(6)

செருப்புக்கள், உள்ளூர் உற்பத்தியில்லை என்பதையும் வந்திருப்பது இரண்டு பெண்களும் சிறுவர்களும் என்பதையும் வெளிப்படுத்தின.

திண்ணையில் ஏறியவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். இரண்டு பெண்கள் 'ஜிலு ஜிலுப்போடு' அமர்ந்திருந்தனர். கூட இரு சிறுமிகள். அவர்களின் மத்தியில் மூன்று பீங்கானில் கேக், வாழைப்பழம், பிஸ்கட், சற்றுத்தள்ளி அவன் பிள்ளைகள்.

பிள்ளைகள் இவனைக் கண்டதும் 'வாப்பா வந்திற்றாங்க' என குசினியில் இருந்த தாய்க்குத் தெரியப்படுத்தினர். பிள்ளைகளின் சத்தத்துக்கு சட்டெனத் திரும்பிய இருவரும் முக்காட்டைச் சரிசெய்து கொண்டு புன்னகைத்தனர். இவனும் ஒப்புக்குப் புன்னகைத்து விட்டு உள்ளே சென்று சாய்மணையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் நிசர் கையில் பிஸ்கட் வாழைப்பழம், கேக் வைத்த பீங்கானோடு வந்து "பெளசியாவும் ஹிதாயாவும் புள்ளையரும் வந்திருக்காங்க" என்பதை அறிவித்து விட்டு பீங்காளை கதிரையில் வைத்து திண்ணுங்க தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்" என்று கூறி விட்டு சென்று விட்டான்.

இவன் மௌனமாகவே இருந்தான். பெளசியாவின் உறவும் ஹிதாயாவின் உறவும் தொடரும் போலிருந்தது. அது அவனது சந்தேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

தேநீரோடு வந்த நிசா "இன்னும் தின்னல்லய? தேத்தண்ணி ஆறிப்போகும். திண்டிட்டு குடியுங்க" என்றவாறே பீங்கானின் பக்கத்தில் கிளாசை வைத்துவிட்டு சென்றான்.

திண்ணாமல் குடியாமல் இருப்பது அப்போதைய சூழ்நிலைக்கு உகந்ததல்ல என்பதால் 'பேருக்குத்' தின்றுவிட்டு தேனீரை அருந்திவிட்டு சாய்ந்து கொண்டான்.

அவர்களுக்கும் தேனீரைக் கொடுத்தக் குடிக்கச் சொல்லும் சத்தம் கேட்டது. நிசாவும் கூட அமர்ந்திருப்பாள் போலும். இடையிடையே சிரிப்பெனிகேட்டதேயன்றி அவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்களா என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தனது மனைவிக்கும் இவர்கள் வெளிநாட்டு ஆசையைக் காட்டி விடுவார்களோ என்று அவன் கவலைப்படத் தொடங்கினான். 'மனைவியை வெநாட்டுக்கனுப்பு' என அனஸ் சற்றுமுன் தீர்ப்பு வழங்கியதை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டான். தனது மனைவியின் இந்தப் போக்கை தான் மூர்த்தண்யமாக எதிர்க்கத் தலைப்பட்டால் விபரீத விளைவுகள் ஏற்படலாம் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான். நிதானமாகச் செயல்படுவதன் மூலமே தனது மனைவியின் மனதில் முளைவிட்டிருக்கும் இந்த எண்ணத்தைக் களைந்தெறிய வேண்டும் என தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

வந்திருப்பவர்களில் சொக்கிப்போயோ என்னமோ பிள்ளைகளும் கூட இன்னும் அவனருகில் வரவில்லை. அவன் இடது கையை தலைக்கு முட்டுக் கொடுத்தவாறு கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தான். சிரிப்பொலி அவன் இந்தனையோட்டத்தை இடையிடையே முறித்தன.

சற்று நேரத்தின் பின் ஆளரவம் கேட்டு கண்ணைத் திறந்தவன் அவர்கள் இருவரும் எதிரில் நிற்பதைக் கண்டான்.

"நாங்க போய் வாறம்" என விடை கேட்டனர். சாய்ந்திருந்தவன் எழுந்து வலிந்து

புன்னகைத்து தலையை அசைத்தான்.

மனைவியும் பிள்ளைகளும் வாசல் வரை வழியனுப்பச் சென்றனர். வாசலிலும் சிரிப்போலி. 'என்னதான் பேசிச் சிரிக்கிறார்கள்?'

திரும்பி வந்த நிசா திண்ணையை ஒதுங்கச் செய்துவிட்டு இரண்டு 'சொப்பின்பேக்' கோடு வந்தாள். பிள்ளைகளும் பின்னால் வந்தனர்.

"வேணாண்ண வேணாண்ண வெச்சிற்றுப்போறானாகள். என்ன கொண்ணாந்திருக்கானாகளோ தெரியா... பாருங்க" என அவனிடம் நீட்டினாள்.

அவன் அதை வாங்கவில்லை. நீட்டிய பைகளை ஆத்திரத்தோடு கீழே வைத்துவிட்டு "அவனாகளெண்டாலே உங்களுக்குப் புடிக்குதில்லை, இவ்வளவு நேரமும் இருந்தானாகள் வந்து என்ன ஏதென்று விசாரிச்சயனா?" என்று சிடுசிடுத்தான்.

அவளது வார்த்தைகள் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தினாலும் "பெண்டுகளோடு கதச்சிக்கிரிக்க எனக்கித் தெரியா என்று உங்களுக்குத் தெரியும்தானே முன்னப்பின்னே அவியளோட கதச்சிப் பழக்கமில்லை. இப்பவந்து கதக்கல்ல என்று கோவிக்சயள் பேக்குகளைக் கொண்டு உள்ளுக்கு வையுங்க?" என்றான் சலீம் தனது உனர்ச்சிகளை கட்டுப்படுத்தியவாறு.

அவள் போசாது குசினியை நோக்கிச் செல்லவே மகளிடம் "நீ எடுத்துக் கொண்டு வை மகள்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் சாய்ந்து கொண்டான்.

இரவு சாப்பாட்டின் போதும் சரி, படுக்கையின் போதும் சரி அன்று இரவு மெளனத்திலேயே கழிந்தது. படுக்கையில் கூட பிள்ளைகள் இடையில் நுழைந்திருந்தனர்.

காலையிலும் மெளனத்திரை விலகவில்லை. சலீம் பல் விளக்கி வந்ததும் மகள் தேநீர்

கொண்டு வந்தாள். குளித்து முடித்து வந்ததும் காலையுணவு வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அவனும் அவள் மெளனத்தைக் கலைப்பதற்கு எத்தனிக்கவில்லை. அதற்காக முயற்சித்தால் அது பெரிதாகிவிடலாம் என அவன் அஞ்சினான். ஆகவே, அவனும் போசாது காலையுணவை உண்டப்பின் உடைமாற்றிக் கொண்டு பைசிக்கல் அருகில் சென்றான். பைசிக்கல் கரியரீல் மதிய உணவுப் பார்சல் இருந்தது. அதைக் கண்டதும் அவனுக்கு புன்சிரிப்பொன்று வந்தது. திரும்பிப் பார்த்தான். நிசா கிணற்றடியில் பிள்ளைகளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டு நின்றாள், 'போய் வாறன்' என்று பொதுவாகக் கூறிக் கொண்டு பைசிக்கலைத் தள்ளிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

"உம்மா, வாப்பா போறாங்களாம்" என்று மூத்த மகள் சொல்லது கேட்டது.

அவன் கந்தோரை அடைந்ததும் அந்த "டெத் செற்றிபிகேற்" தான் எதிர்ப்பட்டார்.

"என்ன. இண்டைக்கு கொஞ்சம் நேரத்தோட வந்திற்றயன்? என்று அவர் கேட்டதற்கு ஒரு புன்சிரிப்பைப் பதிலாகச் சிந்திவிட்டு திறப்பை எடுப்பதற்காக பக்கத்திலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றான்.

திரும்பி வந்தபோது பைசிக்கல் அருகில் அவர் நின்றிருந்தார்.

"தம்பி நான் அந்த டெத்செற்றிபிகேற்றுக்கு அப்பிளிகேசன் போட்டிருக்கன். இன்னாரிக்கி துண்டு. நீங்க இதக்குடுத்து பெரியவருக்கிட்ட ஓடர் எடுத்து உங்கட கையாலேயே எழுதுங்க, எழுதக்குள்ள நோயால் மரணிச்ச என்று எழுதியிருப்பதை வன்செயலால் சூடு பட்டு மரணம் என்று எழுதித்தாறதான். வேறொண்டும் செய்யத் தேவல்ல" என்று ஒரே மூச்சா பேசிமுடித்துக் நீசிறறையும் நீட்டினார். அதை அவன் வாங்கவில்லை.

நான் பியோன், கிளாக்மார்தான் எழுதிற்று என்று கூறியவாறு பைசிக்கலைத் தள்ளிக் கொண்டு கதவருகில் சென்றான். அவரும் பின்னாலேயே சென்றார்.

“நீங்களும் இடைக்கிடை எழுதிறதான்” என்றார்.

“எழுதினாப், போலநான் என்டபேருக்கு எழுதேலா. வேறே கிளாக்கி பேருக்குத் தான் எழுதலாம். அவர் சரிபாத்துத்தான் கையொப்பம் வைப்பார். அவர் பாக்காட்டி கொம்பைன் பண்ணுறவர் பார்ப்பார்.கையொப்பம் வைக்கும் பெரியவர் பார்ப்பார். இது நடக்கிற காரியமா...நமக்கு இதெல்லாம் பழக்கமில்லை...கண்காட்டுப்படுத்தாம என்ன உட்டுறுங்க” என்று கூறியவாறு பைசிக்கலை ஓரமாகச் சாத்திப் பூட்டிவிட்டு கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

அவரும் அவன் பின்னால் சென்றார். “தம்பி நீங்க நெனச்சா மட்டும்தான் செய்யலாம். உங்களுள் இஞ்ச எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை. உங்களுக்கு நன்மை கெடைக்கும். ஒரு கொமர ஒப்பீத்தின நன்மை கெடைக்கும். ...செஞ்சிதாங்க தம்பி” என்று கெஞ்சினார்.

“இவருக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று நினைத்துக் கொண்ட சலீர், “ஆட்கள் வாற நேரபாப்டோச்சு, நீங்க போங்க எனக்கி வேல கெடக்கு” என்றான் சற்றுக் கோபத்துடன்.

“அவர், இதவெச்சக்கங்க” என்று அவன் அருகிலிருந்த மேசைமேல் எதைடா வைத்து விட்டுச் சென்று விட்டார்.

அவன் பதறியவாறு “இஞ்ச வாங்க இத எடுத்துக்குப் போங்க” என்று பின்னால் ஓடினான்.

அவர் கேளாதவர் போல் சென்று மறைந்து விட்டார். திரும்பி வந்த அவன் அதை எடுத்து லோங்ஸ் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான். அவன் கைகளும் உடலும் நடுங்கின. பதற்றம் அவனைப் பற்றிக் கொண்டது.

திரும்பி வந்தவன், பெரியவர் வந்து விடுவார் என்ற அச்சத்துடன் வேலைகளில் மும்முரமாக இறங்கினான். அவன் பதற்றம் தணியவில்லை. மேசையை துப்பரவு செய்யும்போது மேசையிலிருந்த புத்தகங்களில் சில வழுகி கீழே விழுந்தன.

லோங்ஸ் பக்கத்தில் இருந்த அப்பொருள் இன்னும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. துருத்தியவாறிருந்த அதை அடிக்கடி தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அப்போது பெரியவர் வந்து சேர்ந்து தனது இருக்கையில் போய்ப் பார்த்தார். சனங்களும் வரத் தொடங்கினர்.

பெரியவரிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்த அவன் பைசிக்கலை எடுத்துக் கொண்டு மார்க்கட் பக்கமாகச் சென்று ஒரு இடத்தில் கால் குத்தியவாறு தரித்து நின்று லோங்ஸ் பக்கத்திலிருந்த அந்த சிறுபார்சலை எடுத்து

SITHEEK WATCH EMPORIUM

1. Brand new Wall Clocks, Table Clocks and Wrist Watches of Various types are Available here for sale.
2. All Types of brand new and second hand Watches and Clocks are bought here.
3. Belts and Chains for All Types of Watches, Spare parts for All Types of Watches and Clocks are Available here.
4. Batteries for All Types of Wall Clocks and Wrist Watches are Available here.

MAIN STREET, MARUTHAMUNAI.

விரித்துப் பார்த்தான். அதனுள் ஒரு சிறு அட்டைப்பெட்டியும்: நூறுரூபாவும், றசீற்றும் இருந்தன.

அட்டைப் பெட்டியை விரித்துப் பார்த்தான். அழகனா ஒரு 'லேடிஸ் வாச்' அதனுள் இருந்தது. அவன் நெஞ்சு துடித்தது.

காசையும் றசீற்றையும் சட்டைப் பையில் வைத்துவிட்டு, அட்டைப்பெட்டியை மீண்டும் லோங்ஸ் பக்கட்டில் வைத்துக் கொண்டு தேநீர்க் கடைக்குச் சென்றான்.

தேநீர் குடித்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்

தேநீர் குடித்து ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு, மீண்டும் காரியாலயத்துக்குச் சென்றான். அங்கு பெரும்பாலும் எல்லோரும் வந்திருந்தனர். இவனைக் கண்டதும் ஒவ்வொருவரும் கூப்பிட்டு அன்றைய வேலைக்குத் தேவையான புத்தகங்களைப் போடச் சொல்லி விட்டுக் கொடுத்தனர். இரண்டு மூன்று மணித் தியாலயத்துக்கு அவனுக்கு ஒளிவில்லாத வேலை.

வேலையில் தன்னை மறந்தவன், இடையிடையே அவர் தலையைக் கண்டான். அவரைக் கண்டும் காணாததுபோல் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன், சற்று ஒய்வு கிடைத்ததும் பெரியவரை அணுகி "ஒரு டெட் செற்றிபிகேட் எடுக்க வேண்டிய" என்று றசீற்றை நீட்டினான்.

றசீற்றை வாங்கிப் பார்க்காமலே "எடும். எடுத்துக் கொடும்" என்று பெரியவர் அனுமதி கொடுத்தார். அவரிடம் பின்னாலிருந்த அலுமாரியைத் திறந்து அதைத் தேடினான். அவன் தேடுவதைக் கண்ட மற்ற பியூன்கள் கதவருகில் மறைந்து நின்று றசீற்றை நீட்டி "இதையும் எடு" என சைகை காட்டினர். இவனும் 'பெரியவரிடம் கேளு' என சைகை காட்டிவிட்டு, தான் தேடிய அப்பிளிசேசனைக் கட்டிவிட்டு, தேவராசா கிளாக்கரிடம் ஒரு அப்பிளிசேசனைக் காட்டி பதிந்து ஒரு தாள் வாங்கி. ஒரு மேசையில் அமர்ந்து தானே எழுத ஆரம்பித்தான்.

தான் செய்ய இருக்கும் கன்னித்தவறை நினைத்து அவன் கைகள் நடுங்கின. சுற்றியிருக்கும் கிளாக்கமார் இடைக்கிடையே தன்னை நிமிர்ந்து பார்ப்பது தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதைப் போல அவனை உறுத்தின.

ஒரு பக்கத்தை எப்படியோ எழுதி முடித்தான். மறுபக்கத்தைப் புரட்டும்போது, அவன் கைகளின் நடுக்கம் அதிகரித்தது. நல்லவேளை பெரியவரிடம் 'பெல்' ஒலித்தது.

எழுந்து சென்று அவர் தந்த தாள்களை நடராசா கிளாக்கரின் மேசையில் வைத்து விட்டு மீண்டும் தன் இருக்கை வந்து மீதியை ஒருவாறு எழுதி முடித்தான்.

எழுதிய தாளையும் புத்தகத்தையும் தேவராசா கிளாக்கரின் மேசையில் வைத்துவிட்டு சற்று தாமதித்து நின்றான். அவர் மும்முரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கவே, வேலை முடிந்த புத்தகங்களை ஒரு கையில் தூக்கிக் கொண்டு உரிய இடங்களில் வைத்து விட்டு மீண்டும் அவர் அருகில் போய் நின்றான்.

தேவராசா கிளாக்கர் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு. "சரியா?" என்று சேட்டவாறு கையொப்பத்தை மீட்டார்.

அவர் சரியா எனக் கேட்டதும் அவன் இதயத்துடிப்பு அதிகரித்தது. ஆனால், மெளனமாக நின்றான். அவர் கையொப்பமிட்டதும் அவன் மனம் நிம்மதியடைந்தது.

சரிபார்க்க, இப்பாசீம் கிளாக்கரின் மேசையில் கொண்டு வைத்தான்.

அவரும் "என்ன சலீம், கொம்பைனா?" எனக் கேட்டுவிட்டு ஒப்பமிட்டுக் கொடுத்தார்.

காரியாலயத்திலுள்ளவர்கள் தன்மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையைத் தான் துஷ்பிரயோகம் செய்கிறோம் என்று நினைக்கும் போது அவன் மனம் வேதனையில் துடித்தது. இருந்தும் தனது மனைவிக்கு ஒரு கைக்கடிக்கிரம் கொடுக்க வாய்ப்புக் கிடைத்ததையிட்டு அவன் தனது மனைதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

(வரும்.. ..)